

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.број К-ПО₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 03.03.2011. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на данашњи главни претрес приступили:

**-заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,
-окривљени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак
и Велимир Бертић,
-браниоци адв. Ивана Томовић, адв. Бјелетић Радмила,
адв.Мирослав Перковић и адв.Палигорић Милош.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Стригићу, да Вам објаснимо, претходни бранилац адв.Трифун Ашковић је разрешен на његову молбу зато што има операцију и спречен је да Вас заступа. Ми смо Вам поставили другог браниоца по службеној дужности, то је адвокат Палигорић Милош. Ви се нисте чули са њим вероватно, јер он је пре два дана постављен, да ли Ви прихватате њега као браниоца или ћете Ви узети свог браниоца јер имате и то право ако желите.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо дужни по службеној дужности да вам поставимо, значи није то проблем.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Правну форму смо испунили, господина сте поставили, а ја сам овде да се браним сам јер ми је позната ситуација и што се мене тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, увек требате имати браниоца.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Можемо да одржимо овај, без проблема.

Адв.МИЛОШ ПАЛИГОРИЋ: Судија, ја сам имао намеру да молим суд да ми остави време за припрему одбране, међутим ја сам се упознао са мојим браћеником, он инсистира да се претрес данас одржи, он каже да је потпуно спреман за све што овај претрес може да донесе према томе то ће бити и мој предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема сметњи, господине Вукшићу, да ли сте спремни да изнесете своју одбрану? Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван

ИЗНОШЕЊЕ ОДБРАНЕ ОПТ.ЗОРАНА ВУКШИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вукшићу, станите овде. Оно упозорење које сте имали кад смо Вас први пут саслушавали као окривљеног и даље важи. Значи Ви сте овде у својству окривљеног, можете да изнесете своју одбрану, не морате ако не желите, нисте дужни да говорите истину и то је исто Ваше право. Изнесите о свему што вам је познато ако желите. Прочитали сте оптужницу, већ једном сте изнели, то смо и прочитали на претходним главним претресима, оно што сте тада рекли дужан сам да Вас питам да ли признајете извршење ових кривичних дела или не признајете? Добро, изволите. Само микрофон укључите. Изволите, изнесите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ево овако бих на почетку, поштовани суде желим да вас све поздравим и желим се захвалити што имам могућност да дам свој исказ.

На почетку желим да изјавим да се не осећам кривим по ниједном тачком оптужнице. Своју изјаву непосредно након хапшења нисам дао из простог разлога пошто нисам знао зашто се теретим, био сам да будем искрен, и сад се осећам уплашено и збуњено. У притвору се налазим већ 15 месеци за нешто што нисам учинио, а оптужен сам на основу лажних тенденциозних исказа сведока, Стригић Слободана и Бранка Хрњака који на тај начин покушавају да прикрију своје злочине. На почетку да подвучен, пре дешавања у бившој Југославији ратних збивања до 2009. док нисам ухапшен нисам био уопште кажњаван и да сам био лојалан грађанин. Од средине '80-тих година па до 1997. године у Белом Манастиру сам и рођен, тамо сам и радио у пошти Бели Манастир, па све док није хрватска власт преузела територију Барање, иначе како каже пре ратних збивања тако и док су се дешавала дејства на територији Барање био сам имо велики круг пријатеља како Срба тако Хрвата, Мађара и свих осталих. Пре ратних збивања бавио сам се, осим мог посла који сам радио у пошти, кинологијом, био сам ловац имо сам широк круг пријатеља, ишо сам на разна такмичења како овде у бившој Југославији тако и у иностранству, значи са многим људима сам се дружио да су ме многи знали како у бившој Југославији тако и у Мађарској и околним местима. Познаво сам се и дружио се са многим људима значи широк круг који су били на функцији, значи од полиције, председника општине, директора фирми, предузећа и приватно. У то време 1991. године било нам је ускраћено кад су почели преузимати власт са хрватске стране ХДЗ, било нам је ускраћено да негде пети,

шести, седми месец тачно не могу сад да одредим, телевизија, нисмо могли пратити српску телевизију Београд, значи нисмо могли доћи до неких вести и информација шта се дешава, шта се збива и било шта друго. Биле су нам ускраћене и штампа тако да смо поједини овде из Србије су доносили тако рећи тајно новине да смо могли грађане да обавештавамо да виде шта се дешава и каква је ситуација и шта се спрема.

Негде у пролеће 1991. године почели су се са хрватске стране одржавати митинзи, скупови ХДЗ-а. На тим скуповима већина је била, како да кажем, усташки настројена, да су многи на неким функцијама људи давали отказе, тако и у полицији су многи дали отказ јер нису желели да носе шаховницу. Са хрватске стране се почело наоружавати хрватско становништво, на почетку то су били људи који су се екстремно на неки начин оно понашали и како су они у то време изјашњавали се да након не знам колико година, 60 година, буде НДХ држава. То су испољавали на начин што су почели да прете српском становништву и негде, пошто сам се јако дружио и доста сам имо пријатеља Хрвата, па у пролеће април-мај су масовно, не баш оно претерано али један већи број у резерни састав полиције се укључили јер су имали ту неку своју сигурност и да дођу на њихов начин до легалног наоружања, да имају да поседују оружје. Митинзи кад су се одржавали приликом СДС-а у центру Белог Манастира и Хрвати и Срби су се скупили да се види шта ће се причати. У то време, то ће у току истраге моћи да потврде и остали, у том центру били су и наоружани и са камерама сликали ко се скупља на том скупу и дошло је једном приликом до инцидента од стране појединаца хрватске националности. После тога исто се требао одржати скуп један али се није могао одржати у Белом Манастиру па је пребачен пошто је већинско становништво српске националности у Јагодњаку где се одржао, то је одржао Војислав Шешељ доктор, Милан Парошки. Ту је био приступ дозвољен и Хрватима да дођу на тој територији, како да кажем, у том месту се сматрало да не би требало да дође до инцидента као што и није дошло. У том присуству били су и новинари, телевизија а и покојни Рајх Тир који је био у Министарству полиције из Осијека, а њега је касније убио Главаш, да би дошло до рата до којег није требало да дође јер су били неки преговори да то све иде мирним путем. Претње су дошле са хрватске стране где сам био присутан да смо испратили преко, у Батини, то је једно место према Сомбору мост 51. дивизије, где су наоружани МУП-овци њих један одређен број хтели да нас похапсе и приведу и онда је стигла информација као «да један велик број Срба иде према мосту» и онда су нас пустили, а ту имам и докуменат који ћу касније

хоћу да докажем да је било тако. Био је мир негде и нисам придавао томе пажњу, то је Петровдан, то је чисто хрватско село, ја живим сад на пример у Бачком Петровом Селу а то су била братимљена села Барањско Петрово Село. Ту сам имао једног пријатеља ловца с ким сам се дружио годинама и били смо велики кућни пријатељи. Позван сам био код њега на сеоску славу Петровдан, ту је била у центру музика и не могу се сетити имена али да га видим, га знам, он је иначе радио у «Дунаву» као трговац, а иначе је певао и том приликом је пришао столу и мени рекао «Ајде Србине певај «устани бане Јелачићу» у то време и онда је тај Марин замолио да, пошто сам у друштву, да ми не прети и да не прави проблем и онда да не би дошло до проблема смо се удаљили у једну малу кафаницу у томе селу и ту попили пиће и отишли. После тога новинари су дали у «Глас Славоније» моју слику и почеле су ми претње са хрватске стране. Нисам још у то време обраћо пажњу, крето сам се доста слободно, док негде можда једно крајем седмог месеца нису почели да прете и да долазе са стране резервни састав тзв. њихове полиције, то су били људи тако покупити вероватно са улице, проблематични да заведу неки као ред. Пошто су били у то време и наоружани почеле су претње с њихове стране. Мене су пар пута оно пратили али увек сам некако оно избегавао није то ништа и некако смо гледали увек да се оно дружимо. Пошто сам практиковао увек негде крајем седмог месеца почетком августа да вадим годишњи одмор тако сам у пошти извадио годишњи одмор док се не смири мало та ситуација, тако смо сви у то време и гледали, нисмо придавали томе пажњу. Почели су са малтретирањем и да нас, како да кажем, кад су дошли ти са стране направили су списак, то су, пошто су нас сликали који смо били на скупу кога би требало привести наводно на неки информативни разговор. Ја сам се лично, да будем искрен, и плашио. Кад сам дошо до тог сазнања онда сам отишо на разговор лично кући код Боровоја Живановића и сад је он покојни Ђорђе Латас, да се консултујем с њима шта да радим јер не могу се сакривати пошто ме је господин који је радио у полицији, иначе сви знају да је био јако проблематичан, Лисјак, то сам запамтио али сад не знам да ли му је то име или презиме, да ли је он радио у полицији као инспектор или у саобраћајној полицији пошто се са доста њих дружио. Он је једном приликом дошао кући, нисам био кући, и моји кажу «тражила те полиција», «што, каже, један у униформи, један у цивилу, да се јавиш у СУП», е онда сам отишо да видим због чега и зашто. Нисам се јавио пар дана, мој кум чију сам ја сестру рођену венчао Бандов Анте, са још двојицом са стране непознатих наоружаних жутих «Стојадином» ме је пратио и кад сам приметио да ме прати видео сам да се нешто дешава и побего сам код «Ремонта» у једно ново

насеље. То је исто већинско насеље Срба, није смео ту да се, како да кажем, упути за мном. Касније сам узео, да не прате мој ауто, посудио од другара ауто пошто његов је био интересантан ауто и за удаљит се ако те неко прати или било шта друго и неће обраћати пажњу. По Белом Манастиру су почели тражити поједине Србе. У августу месецу негде, средином августа кад је то било у то време су већ поставили нека као полиција по околним селима, а и у Белом Манастиру на улазима-излазима неке као њихове пунктове са џаковима песка, значи већ се осетило да ће доћи до неког рата или тако нечега. У томе дешавању је био рањен, у међувремен је погинуо, радио је у полицији инспектор Ђурковић Илија. Ту смо се били многи и уплашили, онда смо видели да се нешто и дешава. У међувремену су ми пошто ја више нисам хтео да будем оно кући, сам ишао да видим шта ће се десити. Одем до Боре Живановића и кажем шта да радим, не могу бежати ово, оно, каже «Иди јави се да не би било неких проблема, ми гарантујемо за тебе да ти се неће ништа десити, да те морају пустити, да те неће притворити или било шта друго» и на каже њихову сигурност ја сам тако и отишао, е сад шта су они били рекли колико ме могу дуго да задрже или не, углавном они мене уопште тамо дуго нису задржали. Отишо сам само до канцеларије где је био тај Анте Пргомет и неки Жупанић инспектор којег сам знао јер смо се такмичили, пошто је и он био ловац, у гађању сваке године се одржава код нас у Белом Манастиру на стрелишту гађање у мету – срњака. Ту су ме мало оно шта се то дешава, јел се наоружавате, ово, оно, да ме пита, ништа нисам био одговорио и реко сам немам разлога да разговарам са вама, нисам због тога, ако имате нешто против мене може, ако немате ја бих да изађем. Вероватно су очекивали, пошто се нисам одазво пар пута, да нешто би требало да знам да им кажем или било шта друго да сам дошо, да су се оно и бојали да ме задрже. Кад сам био пуштен отишо сам горе у насеље, ту сам и ноћио једно извесно време пошто нисам смео ићи кући, па сам мало био код једнога, код другог, трећег и тако да сам био и у мотелу Тешић Максе где смо ја и његов зет, пошто је зет његов у том мотелу имао апартман са његовом ћерком је живео, кроз прозор смо гледали поново где су претпоставили да се ту негде крећем тражили ме. После тога ми отац дође и каже да су му јавили да случајно, пошто зна какав сам, волим свуда да оно се крећем, а таква је ситуација, из тог једног места Петловац ми је јавито, пошто сам често одлазио, иначе то је већинско становништво ја не знам да је ту било пар српских породица, можда пет-шест, да су ми јавили да ме чекају у току дана или навече ако будем долазио, да ме чекају да ме убију. Ко је реко, једна особа је дојавила, чула у селу да се прича, пошто је у село то стигло њих десетак, већ су

били наводно у Славонији или на Плитвицама где су се дешавале неке њихове борбе, већ су се окрвавили у црним комбинезонима, белим неким шаловима и шта ја знам, себе су називали «младе усташе». Ту су како да кажем били стационирани и исто су поставили у центру села, пошто ту кроз то село мора се ићи, то је српско село Невесиње, Болман, Јагодњак, људи немају одакле другачије да прођу једино ту или попречним путем да иду али већином неки су радили па су морали. Ту су били многи малтретирани по сазнању међутим баш Боро, то лично знам, који може и да посведочи, и он је био привођен с њихове стране, претресан, малтретиран тако и докторица Вида Мандић исто је била претресана и малтретирана и та особа је дошла да каже шта се дешава у томе месту и да случајно не би долазио у то место.

После тих свих дешавања више је толико био притисак на становништво српске националности да су били убацили полицијски сат, значи било је ограничено нам и кретање, значи бојали смо се ноћу изаћи јер не знаш шта се дешава. Ишли су, што кажу оно, наоружани по троје, буде један у униформи, двојица са аутоматским пушкама кроз улицу и намерно су тако стајали испред неке српске куће да би Срби чули како ће их убијати и клати док нису после рањавања Илије Ђурковића једно јутро опколили кућу покојнога Ратка Видаковића. И то су већином били најмање из Белог Манастира из полиције и резервног састава, већина их је била из Славоније тамо то подручје Валпово, Доњи Михољац, Белишће, Кад су убили њега кад се то десило замолили смо тадашњег команданта касарне Шекарић Николу да помогне јер шта се ово дешава, почели су убијати људе. Он је у међувремену транспортер или тенк, лагаћу, пошто нисмо смели да се крећемо, они су послали доле да се прекине та борба тамо која се у то време дешавала то је како да кажем, Бели Манастир није толико велик, цели Бели Манастир је грмио од тога. После тога на ето више плашењем него у стварности су рачунали Хрвати да нас има не знам колико. И дошло је до напада на полицијску станицу где су они напустили и том приликом нико није нити погинуо, нити рањен, нити било шта. То је било 21/22. август 1991. Пошто доста је било из полиције, који су радили у полицији, требало је оформити поново полицијску станицу сви који су били у полицији одмах је активирано каже мобилизација ТО, тако и полиција и онда у то време значи од 18 до 60 година ко је мого да учествује у одбрани и отишо нормално у ТО и један одређен број нас је отишо у резервни састав полиције. Нормално у полицији није их толико много у то време ни било, били су поједини који су радили у полицији вратили се нормално да оформе тих једно десетак-дванаест дана, није то могла ни да функционише полиција зато што је било оштећења на стаклима и

самој згради и фалило је ту доста инвентара јер они кад су одлазили купили су доста са собом и однели тако и возила, једино која нису могла да упале та су остала возила па се касније то, пошто је било механичара људи, брзо и поправило да се има с чим да ради. Као и многи други тако сам и ја ушао у тај резервни састав колико ето сам могао док се није ослободило негде до 03.септембра кад сам и био рањен у Биљу, е онда је рецимо била као слободна територија Барање. У то време су онда касније почели долазити овде из Србије, неки су рецимо били полицајци, неки су рекли да су радили у полицији, мада нису, тако да је било можда са стране који су дошли из Западне Славоније, из Србије више у полицији него домаћих. И онда је почело, узмемо ја у то време нисам био, био сам одсутан али тих 12 дана колико је то трајало оно што сам знао СУП није могао да функционише док се није поправио и мало средио да може да ради, а у међувремену је уступио канцеларије, пошто тај Тешић Максо је имао тај мотел, а имао је и грађевинско предузеће «Неимар», то је зграда преко његове зграде преко пута, а исказом једног сведока, не знам који је то био реко, мислим да је ови из Брањин врха био, да је то сад тамо хотел изграђен на том месту, значи вероватно човек више исто не живи тамо, одузели су му то као и многим Србима што су одузели имовину, тако су и њему, чим је тамо хотел направљен. То би било отприлике што се тиче самога тога дешавања које би имо ето толико нешто мало о себи да кажем, а што се тиче места Козарац, напада и за чега се узмемо теретим, то је било организовано у то време преко полиције и војске, ту је учествовала и ТО већина и нешто из полиције, а учествовали су на тај начин пошто кроз то место је магистрални пут Осијек-Бели Манастир-Кнежево-Удвар, кроз то село се није могло пролазити, поготово Срби пошто су како у Белом Манастиру пре самих напада тако и у том месту били екстремно настројени, имали су пунктове, барикаде, претрес свих Срба који су пролазили кроз то подручје, а ноћу нормално ко је био мало нормалан није се кретао, јер ко зна где би завршио, а имали су слободан пут преко Грабовца, Соколовца, Вардарца на Биље, јел Угљеш је једно село према Дарди, Швајцарница неко је рекао Швајцарница, Угљеш је у ствари био, то су исто били Босанци и шта ја знам и у Чеминцу нису могли да пролазе, имали су наводно тај пут где могу да се крећу за Осијек, за Хрватску, што ми нисмо имали прилику. Тако да је било организовано од Дарде, Јагодњака, Белог Манастира и Кнежевих винограда, од тог места Грабовца села да се види пошто је ту било како да кажем упориште, било их је неколицина који су радили у полицији, а међу њима је био па и главни или командант јер једном приликом сам пролазио кроз то село са једним познаником полицајцем, па сам могао

оно да погледам код тог Жупанића испред куће, према шуми, пошто је то каљева шума, испред његове саме куће су били наоружани, већина цивила, полицајце нисам ни видио, направили су неки као бункери тако да би застрашивали и онда нормално то кад се прочује нико туда се неће ни кретати.

Тај напад кад је био извршен, тако они кажу, у ствари то је било оно да се прође као рутински да није неко остао наоружан, ако је остао да се претресе или приведе, што и није било колико се ја сећам ни привођења као што се прича, није било ни пуцања као на другим ратиштима, ту није било у Барањи оштећења великих, сва оштећења која су била то је било са њихове стране пошто су од Белишта, Лапова нас минобацачима тукли, и то су биле највеће штете са њихове стране, са наше колико се ја сећам и није било. У том месту наводно је погинуо, једна особа је погинула и једно двије ваљда, то је касније се сазнало рањене. Ми из полиције који смо долазили то јутро пошто сте особе, колико толико познам подручје, већ је ту ТО био ушао, неких стотињак метара у то село. Ми смо, ту има од Карањца споредни један пут који иде, тачно у то село и удара, то је као шпиц села и неки мостић, ми смо ту се зауставили код те шумице, изашли с десне стране, и десном страном смо ушли у то село. Значи тих првих једно стотињак метара, значи тих једно двадесетак кућа то је већ било оно као претрешено и било шта друго, значи није некога било пуцања, било је спорадично можда неко да је испалио метак или било шта друго. Колико сам читао то је било као право ратиште, али то се може лако доказат да није било тако. То би имао да кажем за то, пошто те особе, та особа што мене терети за, да је мене видела, не знам колико постоји могућност да ме је видела и где је могла да буде, јер ја на тој страни уопште, с те стране нисам ни пролазио као што је овај што је погинуо Малек, или како му је више име, не знам, близу те куће нисам ни био. Ако сам пролазио то сам пролазио са друге стране а у том правцу нисам био. Из неких ових папира како сам ово гледао то је сасвим десета особа била у тој кући. То што се тиче села Козарац.

Овде се теретим за Барићеве, те Бариће сам познавао њихове у ствари синове пошто су отворили тај локал и то је близу поште и ту смо знали понекад отићи, на брзака некад попиту на паузи пиће, значи из виђења сам их оно знао, неког разлога да сам имао према њима, нисам, у августу месецу, значи кад је био ослобођен Бели Манастир, из Јагодњака једна скупина десет, петнаест, двадесет колико их је било, имали су неки транспортер, људе знам како да кажем оно из виђења, и онда нисам им знао имена, поготово сад након толико година, човек и заборави, знам да је био међу њима Герилац, јер смо се оно, нисмо се дружили, једно

време сам радио у томе предузећу где сам га и упознао а касније сам га тако, у пролазу у месец дана једном ако смо се видели, њега знам да сам видео, дошло је до пуцања у центру Белог Манастира. Пошто смо се нашли негдје у СУП-у колико нас је било и не знам који број, ко пуца у сред Белог Манастира, идемо да проверимо, то је зграда «Борова». Нас неколицина је отишло одмах да види шта се дешава, кад смо дошли тамо тај транспортер је био, једни су били горе на згради, има једно четири спрата, једни су били на крову, једни около те куће, пуца се кажем, неко је отворио ватру на њих, то је био август 24. 25. 26., лагаћу вас, не знам, не могу се сетити, не знам шта сам јуче јео. И они су ушли у то двориште код тих Барића, не сећам се да сам ја улазио у двориште уопште, био јесам тамо да видим шта се дешава, да ли сам видео тада те људе или не, то не могу да гарантујем, углавном су прегледали то двориште, нису тог момента никог нашли наоружаног, наводно да је неко пуцао тада, због чега је то било и дешавало се то не могу знати, то је једино кад сам ја у томе августу месецу био пред кућом, рецимо код тих Барића. То је што се тиче тога све што знам, остало не знам шта је било и ко је имао неки интерес или не знам шта друго да би се дешавало.

Овде ме терете за породицу Чичак, Каранац место знам где је јер сам често пролазио. Кафана се налази на самом ћошку једна, то је неко, Мађарац Душан и Зоран отворили ту кафану, понекад сам знао да застанем у ту кафану да видим шта раде чисто реда, јер сам са Душаном био оно добар и касније кад је дошао његов брат у Барању, лагаћу где је радио као полицајац, сам се упознао, он је у међувремену упознао ту Мађарицу из Мохача или одакле је, немам појма, биле су њи двије, ова једна је ваљда вратила се, не знам где је отишла, а њих двоје су се ето тако здружили па су живели један период заједно. У то место ја се не сећам да сам некад долазио, можда једном или два пута, то је у грађевинском предузећу или «Неимар» урбанизму, инжињер неки Селеш или тако, лагаћу, ја мислим да је он Мађар, да сам код њега био пошто сам се бавио псима, па многима сам поклањао, због самог дружења и свега тога, значи у том месту нисам био. Ако сам био једном или два пута, ако се рачуна то што сам свратио али то је успут десетак метара до те кафане, онда сам био више пута, али у селу самом не. И сад да ми неко каже не знам шта, гдје станује Ђурковић породица, од покојног Илије не бих знао. Да кажете сутра идеш кући реци гдје станује, не знам, поготово породицу Чичак. Сад да ми дате фотографију не знам како ко изгледа, јер их ја лично нисам видео, лично их ја нисам видео нит знам како изгледају људи. Пошто сам био одсутан доста дуго, кад сам отпуштен из болнице на кућно лечење знао сам тако да одем до поште, пошто сам нормално био на боловању, успут сам знао да

навратим до СУП-а, некад сам улазио на предњи улаз гдје је дежурана, а некад на одозада, споредни улаз до трпезарије у то време, пошто свакодневно је било бомбардовање Белог Манастира и нешто се дешавало, значи који су били војно способни и полицији, у међувремену основана је и специјална јединица ишли су у прве борбене линије, знао сам да навратим чисто информативно да видим шта се дешава, шта се ради, шта има. То једно до подне, једном приликом сам се нашао у трпезарији гдје сам се срео са Стригић Слободаном и Зораном Мађарцем, питали шта радим, не радим реко ништа, видиш да сам на боловању, ово, оно, мало да реко прошетам, да видим шта ви радите и до поште. А идеш с нама, иду од Стригић Слободана у место Каранац, наводно неке особе да обавесте да се јаве у СУП Бели Манастир или у том смислу да се приведу или тако нешто, идеш с нама. Пошто сам тако с њима како сам пошао значи Мађарац, ја, Хрњак Бранко како се нашао с нама доле у дворишту, Стригић је узео «марицу», отишли смо до Каранца, пошто ја не знам ни ко су, ни шта су, ни гдје станује особе, ту су они изашли и да их обавесте, у међувремену сви нису били кући, наводно раде. На тој фарми никад у животу нисам био и не сећам се да сам икад тим споредним путем ишо према тој фарми, та фарма се налази тамо код тога Козарца места. И тамо кад се дошло нису сви оно били. Пошто је Зоран Мађарац већ био полицајац тако су се ваљда договорили да он буде тај који ће њих пошто је он колко толко оно стручан да их обавести, тако да је он њима наводно пренио да сви кад заврше посао, кад се чују да се јаве у Бели Манастир, што су они у, предвече највероватније кад су завршили неке своје послове се и одазвали у СУП Бели Манастир. Мађарац Зоран је дошао по мене кући, ајде идемо мало, отишли смо до СУП-а, били смо горе у трпезарији јер увек некога буде, увек буде неке приче или било шта друго, значи то су већ онако вечерњи сати били, седели смо, у међувремену он је отишао нешто као да провери, вратио се назад, не знам ко му је био јавио и како је више то и било, каже још је некога био позвао ваљда или како је не могу се више ни сетити, каже ајде с нама, куда, идемо за Јагодњак, реко ди ћу за Јагодњак, реко колико има вамо, тамо, каже ићи ћемо пречицом, треба неке Хрвате у ТО Јагодњак пошто је тамо био штаб, на испитивање наводно да се одведу, пошто вероватно већ су неки били и вођени тамо. На његово ургирање оно да ја идем с њима, а ја, каже ти боље познајеш пут, знао сам онако пошто сам ишо често у лов са једним из Јагодњака мештанином тамо смо се налазили, Јовом ветеринаром, па реко можеш пречицом то је дупло ближе, ја и он смо, каже ајде онда одма идемо. Због чега сам ја пристао, не знам ни сам зашто, сишо сам доле, већ је «марица» била код улаза, значи то је неки споредни улаз од трпезарије,

није с предње стране него одазада, кад смо ушли унутра због простора, због руке ја сам сео напред он је одазада, Стригић возио по обичају, Хрњак одозада, сели, кренули, на изласку пошто има више путева споредних за Јагодњак да се скрене, најзгоднији је био, пошто има та фарма једна Судараш, тај дио пошто је асфалтиран онда има пар километара, то је пољски пут до Јагодњака. Ту смо скренули у том правцу, на неких километар ипо, два, то је напуштен салаш годинама, цреп већ ће да попада и зграде неке су срушене и шта ја знам, ту нико не живи, Стригић ме питао шта је ово, ко живи ту, не живи нико, то је напуштено то годинама нико ту, то рушевина, руши се, а Јагодњак је близу већ на једно два, три километра немаш до Јагодњака. Каже само да станем на тренутак шта ли, да изађемо напоље, шта, каже нешто да видим. Отишао је једно тих тридесет, педесет метара од прилике, у том правцу, он и Хрњак нешто да виде, вратили се каже сад ћемо мало да их плашимо, ја и Мађарац смо се оно погледали, каже ајде да видимо, ајде. Пошто тим путем нисам ишао ту има просто као трактор или нешто, возила нека пољопривредна да су пролазила, као има стаза, отишли смо улево и том стазом стали тамо негде око средине, међу, па тако тридесетак метара од тог пута као тај пољски главни, то је било најзгодније онако терен за пролазити да не би човек пао, пошто је то растиње, трава и шта ја знам. Стригић и Хрњак су отишли до возила, извели једнога тако на петнаестак метара од нас у полулуку до тог зида да, наводно како је био причао да га уплаше, питају нешто или у том смислу, једну особу су провели, пошто је био мрак, значи није се могло оно разазнати ко је, а пре свега нисам ни знао јер те особе никад у животу нисам ни видео. Почела је нека вика, галама, коме ви претите, чију ћете ви децу да покољете, јел знате ко је био Илија Ђурковић, вамо тамо, да ли је био ту неки шамар или није, углавном чуо се пуцањ. После тог пуцња они се враћају, питам Мађарца шта се, шта је било, каже ћути да видимо како ће он то да испитује, како ће да их плаши. Нисмо размишљали уопште о томе да је неко у том моменту био убијен, рањен или било шта друго, или је био само из застрашивања метак опаљен или било шта друго. Ми смо ћутали нисмо реч једну проговорили. Њих двојица су се вратили до «марице», касније су извели остале чланове, терали испред себе, Стригић је имао ту аутоматску пушку, коју је увек носио са собом, одвели су до такорекући у том правцу, ја мислим да је на исто место да су стајали, ту је исто било на њих нека вика, галама, хистерисање, псовање мајке, ово оно, кога, шта. Иначе увек се тако и понашао воли да хистерише, вришти и што би ми оно рекли био је лак на оружју да повуче на неког оружје и да убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви то говорите о Стригићу, само да знамо на кога мислите?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, о Стригићу. Није дуго потрајало у том моменту, чуо се како да кажем кратки рафали, значи од три до пет можда метака у правцу тих особа које су стајале рецимо можда од њих два, три метра, метар, јел пошто су они нама леђима били окренуте те особе, тамо ми њих нисмо, како да кажем ни видели, јел ту како је зид није се могло оно да види, то је шта ја знам, срушено ил нешто. Кад су то обавили што су учинили, кренули су оно према нама, ја и Мађарац смо оно се погледали, ау, само смо то рекли, Стригић каже шта чекате ајде, завршили смо готово је. Сјели смо у «марицу», он је окренуо, није било до СУП-а можда две речи проговорите и то оно, каже не знам ни ја. Код СУП-а било речи од Мађарца да се стане, да ли смо стали пред сам улаз или смо ушли унутра, Стригић да остави «марицу» а Мађарац је дао кључеве Хрњаку од «ладе ниве» да оде се до њега, а он наводно иде да узме једно возило до куће да се одвезе. Стригић је отишао по свог «мерцедеса» белог, којег је купио или добио од Јарић Милана, пошто је Јарић Милан имао таква два «мерцедеса» па је овога једнога реновирао, направио генералку, а овога другог је дао или продао Стригићу, то не знам. Отишо сам до тог стана, ушо сам унутра и ту је било приче због чега и шта се десило, отприлике била је прича шта ћу сад, вамо, тамо, ово оно, лево, десно и онда је било речи о томе да се не прича. Ја сам реко што се мене тиче ја нећу ником ништа причати, с моје стране толико. Они су се договорили за те личне карте што он каже исказнице и шта ја знам, ја се не сећам да је то било се делило или неке паре, или нисам обраћао пажњу кад су они то делили и шта су радили, углавном ја до дана данашњега никоме нисам о томе причао, спомињао, нити сам имао разлог да причам ни да спомињем ко је шта починио нека одговара за то, ја нисам, што се може лако проверит сви који смо били у Белом Манастиру резервном саставу, полицији, пошти, немам од никога ни број телефона и не сећам се од кад сам доселио у Србију да сам са било ким разговарао, био у контакту или што господин Хрњак Бранко каже да сам му ја претио. Ја никад никоме нисам претио, нити претим, ако сам имао с неким нешто да поразговарам то сам гледао одма на лицу места да се договоримо у чему је проблем, шта је проблем, да не гледамо поготово у ситуацији каква је била у то време свако је носио оружје, што каже већина их је имала бесправно оружје, значи нису имали дозволу, а многи који никад нису имали оружје кад су добили оружје није баш било згодно се расправљати с таквом особом, јер '80-тих година оружје колико ја се сећам и знам свако није могао да добије, значи биле су строге контроле, испитивања ко, шта, зашто, због чега, поготово кратко

наоружање. Ко је ловац био још како тако, али за кратко оружање требао си значи имати посебну дозволу да ли можеш да користиш. У тој ситуацији рата свако је ко је како набављао што се каже оно и на црно и на бело, било је разво разво наоружања, значи морало се гледати да ли ћеш с неким се доћи до свађе, што се знало дешавати да један на другог одмах пуцају. Тако да што се тиче тога што бих имао да, мислим у кратким цртама, имао бих ја пуно тога још да причам, али ви сте овде и до сад сам што кажу оно ћутао, више немам разлога да ћутим и да кријем, поготово што ми се намећу оптужбе ове за које нисам крив, нисам починио ниједан злочин, а временом истраге ја сматрам да ћу доказати своју невиност. И на крају бих рекао да од 1991. године од како имам ћерку о којој све време се бринем и сада живим тешко, издржавам је како могу. Ја мислим да ћете уважити то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изнели сте Вашу одбрану, сада ће Вам постављати питања прво тужилац, а онда и остали учесници у поступку. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде на претресу, могле сте видети и у списима, говорило се о томе да сте имали у то време надимке, да су Вас звали "Жути" и "Поштар", је ли то тачно?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је 21. на 22. август био напад на полицијску станицу, нисте рекли ко је напао полицијску станицу августа 21, 22. августа 1991. године?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: ТО, у Барањи је постојала Територијална одбрана и од стране ТО је са минобацачима нападнута полицијска станица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви учествовали у том нападу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У минобацачком нападу нисам учествовао, али сам учествовао ујутро кад је свануло са осталима Србима да се оде до полицијске станице да се види је ли има кога и кад се дошло пред полицију, значи негде ујутро око 7 сати од када се стигло, 8 лагаћу, није се затекао нико и онда се јавило осталимо, у ствари јавило, знало се и онда су остали из полиције активни састав полиције који су били активни дошли до полиције да не би грађани са стране дошли до полиције или не знам шта да се од инвентара нешто не би узело.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ако сам разумео а Ви ме исправите, значи тад кад сте дошли ујутро до полицијске станице и ушли и видели да нема никог практично тад је заузета станица, је ли тако и после тога кажете формирана је полиција, дошли су стари полицајци, али кажете да сте Ви постали припадник резервног састава?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били у некој одређеној јединици, како је уопште био организован тај СУП Бели Манастир, ко је био у команди тај састав и која су постојала одељења?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Активни састав из полиције, значи сви који су били као, на челу је био Радослав Здиларевић и његов рецимо заменик је био Вранић Светислав, а ту које су дужности имали немојте ме држати за реч, тачно не знам, био је ту дотични Душан Мађарац, Шимуновић, из моје улице Дубајић, Ђорђевић, који су пензионисани као тај Опачић, Обрадовић, не могу се сад сетити ни свих имена да читам, али сад ја се извињавам нисам спремио сва имена од тих, Томо неки Стојановић, па Радојчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, пошто не знате ко је шта тачно радио нећу на томе да инсистирам.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: А што се тиче те јединице, саме јединице она је на не знам од Радослава Здјеларевића или Јарић Милана, његову ингеренцију је било се тражило да један број буде као специјална јединица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви припадник те специјалне јединице били?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како да кажем, у то време, пошто није то тако функционисало како треба тих напоменуо сам десетак, 12 дана, колико сам могао да га учествујем пошто је било разорено па су требали ту и жене да чисте, оно да се спрема, било је као нека интервентна коју је водио Шимуновић или ко, па сам ја више био због познавања грађана и околних места ко је одатле ако се дође јавити, јер многи су се јављали да у међувремену не желе да остану у Белом Манастиру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко, Хрвати или Срби?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хрвати. Добро, Срби поједини су као што је био овај дотични он је отишао са породицом јер је почетком августа већ било критично, ко је имао да оде у Србију тај је отишао у Србију, ко је имао пара да оде у Мађарску тај је био у Мађарској док се није смирила ситуација и онда је дошао као господин, а остали су остали да се направи та јединица која је била тако направљена. Ја лично на неке линије као што су они ишли где су Хрвати пробијали места, то су биле, како да кажем, уз Драву имаш насип, то долмо се зове, долмарске куће су постојале, ту је био као штаб и онда војска је била распоређена и онда Хрвати кад су, шта ја знам, пробили на неком месту пошто Срби као Срби морали су оно да се опусте, па нешто да ложе ватру, пеку, Хрвати дођу па изрешетају, поубијају их и тако, као што су и то ће нама Србима сигурно да овога накалеме да су побијани у Пурјанцима кад су они дошли и своје Хрвате, лично своје Хрвате поубијали, поклали, међу

којима има и један момак, њих је било два брата близанца Клеш који је касније био у војсци се активирао, он је тог момента био на караули, давао дежурство. Кад је дошло до тог напада дешавало се што се дешавало, ујутро кад је свануло имао је шта да види, његови Хрвати су му заклали и брата и оца и мајку. Мало смо даље отишли, али ја сам био више у интервентној тако да скратим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли били у специјалној?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Шта ја знам кад се ишло на неки терен, на пример према Белишћу то се могу сетити једном приликом, био је као неки напад па је одбијен, нама је било јављено и онда из специјалне јединице, значи, нас колико је у то време постојало 60, 80, 50, шта ја знам, отишло се до тог места да се види пошто је ту скела, то се иде из барањског Петровог Села правац, а десно се иде за Ново Невесиње, значи право и онда кроз шуму једно пар километара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нећемо сад детаље, то ме не интересује структура. Кажите ми ко је био на челу те специјалне јединице?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Милан Јарић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Милан Јарић? Кажите ми је ли седиште Ваше јединице било у згради СУП Бели Манастир или на неком другом месту, или како?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Првих пар дана ја мислим да смо се скупљали рецимо у тој трпезарији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У СУП Бели Манастир?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У сали, то је сала кад се у полицији као свакој за састанке одржава. Ту су отприлике, после тога ја не знам, јер нисам био присутан, био сам као што сам навео одсутан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да кажете до 03. септембра?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: До 03. да оно што знам, а после.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, тад сте долазили тамо?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Долазио сам, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми у међувремену тог 03. септембра имамо овај напад на Козарац, то је било 28. августа 1991. године, да ли сте тад ишли са специјалном или са интервентном јединицом?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То је заједно ишла и интервентна и специјална, то је било договорено да нас иде што више да се обави како треба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико је било припадника специјалне јединице?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда једно шта ја знам, аутобус један и неколико аута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био овај командир Јарић са вама?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јарић јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Био је и он? Кажите ми, оптужени овде Бертић, је ли он био припадник те специјалне јединице?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био и он у Козарцу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми да ли су ови Хрњак и Стригић да ли су они били припадници?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Стригић је, за Хрњака не смем да гарантујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је Стригић био припадник специјалне је ли био и он у Козарцу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је Хрњак био у Козарцу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Опет напомињем не могу се сетити, не знам да је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И не знам да ли је у то време и био у Барањи или је дошао у међувремену кад сам ја отишао у болницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми овим приликама где сте се Ви кретали, како сте објаснили, је ли се сећате да ли је био са Вама у друштву тад или у близини, јесу ли били Бертић и Стригић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: За Стригића не знам да ли је он са Јарићем и осталима међу првима ушао, пошто већ је, како да кажем, тих првих 100 метара узмимо, јер је то овако служено, пошто сам пар пута био, имају тамо у селу Дом културе као, па су ту одржавале се забаве, у сваком месту је то постојало, то је онда као једно проширење овако. Е, ту већ се оно шири и онда су једни ишли на леву, други с десне стране, јер нисмо сви могли, како да кажем чопоративно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, схватио сам, Стригића се не сећате, није био са Вама, а Бертић, је ли он са Вама се кретао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Кажем, Стригић је био са нама, сад да ли је међу првима са Јарићем командантом ушао унутра у село, пошто ја мислим да је од Јарића госпођа његова жена из тог места Козарца као и од Алајица Николе који је радио некад у СУП и једно извесно време исто жена из Козарца, Међумурка, Хрватица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и не рекосте ми је ли Бертић се са Вама кретао или је и он?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим да је он, значи, нисмо, оно што сам поново напоменуо, нисмо ишли као овце него у формацијски, значи једна од другог да се не би не дај боже неком нешто десило на десетак метара, значи он је био можда педесетак метара испред мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажите ми ово, Ви сте причали сад у Вашој одбрани сте изнели да је тај, то место да је постојала барикада, а после кад сте рекли кад сте дошли да није било неке пуцњаве, па ми објасните је ли тога дана кад сте Ви дошли је ли постојала та барикада, је ли неко бранио са те барикаде?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сад да вам кажем овако, да је био 20. или 21. напад на то место Козарац, ја мислим пола Срба из Белог Манастира да би било поубијано, пола би било поубијано, то вам ја гарантујем својим животом, јер су били наоружани сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам за 28. каква је била ситуација?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: 28. пошто су чили да је СУП Бели Манастир, то је значи као гнездо њихово било, имали су своју сигурност. Кад је пао онда, јер они су како да кажем, јаки били на галаму оно на буџу, кад је пао Бели Манастир, Угљеш, Дарда, ту нису могли да прођу, у Ћеминцу је било Међумураца, значи њихов је био пролаз једини да оду да побегну за Хрватску, јер то су они знали, они су имали неку дојаву, знали су, организовали су се они напред и за повлачење и напад и шта ће да раде. Значи, кроз ту шуму су могли да иду за Грабовац, од Грабовца, Соколовац, Вардарац, Белишће. Било је договорено тако да се опколи са свих страна ако има некога да не може да побегне, значи, оно што сам напоменуо било је и јесте спорадичне пуцњаве, лагао бих да није било, да смо ушли, са тамбурицом нисмо сигурно ушли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али није било тог пункта, тако сам разумео?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па нормално да није било кад су побегли, многи су знали и остали су спискови ко је имао оружје, ко није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми јесу ли сад ови људи који су ушли и заузимали Козарац је ли су пуцали према кућама?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Поједини можда и јесу, чисто оно шта ја знам да уплаше.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви пуцали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не сећам се, можда, али не верујем, јер нисам пуцао без разлога да трошим муницију, никад нисам носио као неко не знам колико муниције. Што мање носиш тим боље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви тврдите да нисте били у том делу Козарца где је убијен Иво Малек и да је рањен Јосип Вид?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам, имам овде по изјавама сведока који су дали можда и на срећу и на несрећу моју у Хрватској изјаву где су изјавили да су били у тој кући лично, на пример тај Секанић Сокан и госпођа која је рекла да јој је муж погинуо, да је оштећена брава као што је он изјавио да је био у тој кући да се пуцало, да је неко из ТО или одакле с њим ко је био, с ким се нашао, пуцао кад је настрадао са оком,

да је био у тој кући, значи ја не знам да ли је он био, јер о томе није било приче. Било је касније приче ово и оно, где је пролазио или било шта друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас нисам питао за доказе на које се Ви сад позивате, него за Вас да ли сте Ви били у тој кући?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је Иво Малек погинуо и у кући где је у дворишту где је овај Јосип Вид рањен, да ли знате тог Јосипа Виду, је ли познајете, јесте ли га знали као борца?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Из виђења, поштар, да вам објасним једно. Овде сам негде прочитао да је једна изјавила особа дотична у Хрватској да сам ја радио, да ме лично знао као поштара, да сам радио у Чеминцу, у Чеминцу можда два, три пута у животу ако сам био. Пролазио сам зато што сам ишао у лов преко људи који су радили у Шумарији па су ме позвали, а у Чеминцу се улази на пола Чеминца отприлике и на почетку самом, на почетку лагаћу, на самом почетку од Белог Манастира кад се иде за Осијек улази се директно у гатер, пошто је то Хаљево 1 и 2, то су Гатери где су дивље свиње, јеленска дивљач и остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, моје питање је било да ли сте тог Јосипа Виду да ли сте га знали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Немам појма, можда да га видим док је био млађи можда из виђења, а да га лично знам чисто сумњам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате, прочитали сте све списе, то је он у истрази тврдио да сте Ви лично пуцали њему у ноге?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пре свега то је чиста лаж да сам ја пуцао, немам ни разлога ни зашто. Друго, близу те куће нисам могао, пролазио сам можда поред те куће, можда ме је неко и видео, пошто сам иначе био препознатљив и знали су ме овако људи, можда је неко рекао видео је "Жутога", јер су ме тако отприлике звали или "Поштара", па су онда ето 'ајмо рећи он је био, он је то направио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми како сте Ви тад у том, тог августа кад сте били у Козорцу у то време како сте Ви изгледали? Овде се о томе говорило.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како сам изгледао?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, да ли сте имали браду, каква Вам је била коса?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Коса ми је била мало лепша него сад, сад сам оседео и са годинама и од ове муке која ме је задесила, а брада ми је отприлике била као Ваша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колика је та брада, не може то у транскрипт?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па величина Ваше, значи можда једно 2 недеље небријања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. А какво сте наоружање носили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Понекад сам носио аутоматску пушку и нас пар је имало «Смит весон».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пиштољ или револвер?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Револвер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Револвер? А јесте ли имали футролу за тај револвер?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како је то изгледало?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То је била нека преправита футрола за, то је нека као официрска била за официри су носили нека, пешадијска или шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Махагони боја отприлике, сива.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Јесте ли тад при том нападу на Козарац, је ли су носили неки припадници нека обележја неке траке?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Траке су се носиле, зависи од договора, беле, црвене, плаве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се конкретно за Козарац какве су биле?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Немам појма.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То до тог 03. пошто кажете да после нисте били ту питаћу Вас и о томе, кажите да ли сте у оквиру ових дужности било са интервентном или са специјалном јединицом да ли сте приводили Хрвате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Било је један или два случаја да се ишло да се приводи, ја лично нисам ишао да приводим, јер то није било ни у мојој надлежности, нити сам био способан за тако нешто да некога приведем. Можда сам ишао као рецимо испомоћ, обезбеђење ако дође до пуцњаве или тако нешто, да сам улазио неком у кућу, зато сам и рекао да желим са сваким који су оштећени на било који начин ако могу да поразговарам лично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми јесте ли учествовали кад сад неко други њих изводи из куће да се одведу тамо, да ли знате где су привођени, је ли су привођени у СУП?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У то време ја мислим да се приводило на онда ко је био овлашћен за испитивање у "Неимар" у урбанизам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у зграду СУП?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Било је поставито као обезбеђење зграде и доле је била, колико се ја сећам, двије просторије, колико се ја сећам, био сам једно два, три пута доле у том подруму да видим где су те просторије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било тад притворених људи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Било је неколицина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли са њима контактирали тим приликама?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим да сам са једним разговарао, не знам из ког места је, он је Хрват, Шокац, Буњевац, овде кажу Буњевац, тамо Шокац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате како се зове?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу да се сетим како се зове, а овог другог лично знам како се зове Бандов Винко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са њим контактирали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не сећам се, можда сам га и питао шта вам је то требало, можда, а били смо јако дуго година, петнаестак година јако добри и заједно смо спавали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тамо неког тукли, малтретирали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули неког да пева четничке песме?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја сигурно нисам, не знам ниједну четничку песму, како се наводи, шта значи сад четничка песма и као што ме поједини карактеришу, каже носио је четничко обележје, ја не знам шта значи четничко обележје. Мени је жао задњи пут овог господина што је дао изјаву да сам носио кокарду. Ако ово изнад Ваше главе је кокарда онда у реду и ако шајкача је четничко обележје, ја нисам носио не знам какву шајкачу, носио сам српски знак, а четник не знам како изгледа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, хоћете да кажете да сте носили шајкачу на којој био грб српски, да ли сам добро разумео?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Као овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као на грбу сад у судници? Добро.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Иначе, ми смо у Хрватској сви четници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли улазили у те просторије некад заједно са Бertiћем?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ни сам, ни са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте били сами, али у два наврата?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Мислим да ме нисте добро разумели, а можда због зуба, јер овде почели су већ зуби да ми испадају, не знам како ћу изаћи на крај. Рекао сам не знам с ким сам, значи, у ходник, не у ту просторију, у ходник лево има једна мала просторија, то је можда метар и по са метар и по или два и десно једна просторија, ту не може више од десетак људи да стане, можда једно петнаестак ако би стајали овако као

сардине. То је било неки ормари, гардероба или тако нешто, јер то је било направито привремено да се ту притворе лица, можда једно два пута били су неки притворени, 'ајде да видимо ко је, чији су то из радозналости да се погледа, разлога да некога мученика тамо идем да тучем не, можда на улици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли познајете Хуга Мартиновића, да ли знате ко је то?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хуго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мариновић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Мариновић, ја мислим да никад човека у животу нисам ни видео, па не знам ни одакле је, можда да ми објасните одакле па ћу Вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има у оптужници па сте могли да видите, то Вам се ставља на терет да сте њега, да сте га ударили гуменом палицом, ногама, рукама, телефонским каблом?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Лаже, то могу да сви кажу, нисам знао и још не знам ни како се зове, овде да сам могао постављати тако нека питања као господину дотичном Балатинцу кад сам постављао, кад сам те ја то тукао, пошто је гледао изгледа ове филмове Рамбо, а можда је то примећивао он лично над Србима кад је изјаснио се да је трећи дан после мог рањавања да сам га тукао и шамарао, онда вам може бити све јасно колико је то изрежирано и колико су лажи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стјепана Калеца је ли знате? Он је био чини ми се.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам ни њега, можда сам га видео, не кажем, можда човека нисам видео из свих села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате Емила Иванића?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда сам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Споменко Далић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам ни тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јонек Жељан?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Гордан Залај?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да видим људе можда, али лично их не знам сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Морам да Вас питам. Антал Тавез, Јосип Горуп?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Антал ми је познат, а за Горупа презиме сам чуо, али не знан ни ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Миша Балатинац?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тога дотичног знам, брат му био исто новинар па зато.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли њега ударили палицом телефонског кабла?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па тај је господин био овде па изнео све лажи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а Павао Владимир, земљак?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Њих познавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су они?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ко су они? Он је био професор, госпођа његова?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко, Павао или?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Павао, мали не знам како се зове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Владимир.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Е то. Он је млађи, имали су још ћерку једну, а госпођа је мени предавала у основној школи, игром случаја моја сестричина, која живи у Вараждину и зет ми шогор, како ми кажемо тамо у Хрватској кад смо говорили, су живели код од тих Земљак, код мајке, сад чија је немам појма, у дворишту, она је изнајмљивала собе, то је стара швапска кућа и не знам каква је и онда су направили те засебне просторије где су ту људи становали, тако да те особе да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли њих видели?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Њих нисам видео, али сам био приликом њиховог привођења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Павао Франић, знате ли њега?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу да се сетим ко би могао бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Драгутин Боровечки?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Боровечки ми је презиме познато, али нормално познато, радио сам у пошти, па онда овако кад спомињем не могу се сетити, а кад прочитам онда отприлике знам, а од њих не могу да се сетим ко би могао бити, не знам где би их сврстао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли нешто о томе да је отворена ватра из пешадијског наоружања на аутобус, који је саобраћао на линији за место Ширине којом приликом је рањен Анте Бандов, поменуште да Антер Бандов Вам је кум?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То ми је кум да и немам разлога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате за тај догађај?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чуо јесам и то се зна ко је пуцао на њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је пуцао, да ли сте Ви или неко други?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја нисам сигурно, а тај који је пуцао тог су Хрвати убили у Хрватској.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је тај?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сад 1998. или 1999.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је пуцао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Матошек Владимир, њега су убили тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Питаћу Вас још за неколико њих који се овде у оптужници наводе да сте их Ви и Бертић заједно да сте улазили у ове подрумске просторије и да сте их малтретирали. Драган Скелеција да ли њега знате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пардон, са Зораном Мађарцем. Марко Томић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ништа ми то не значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јосип Ћосић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ћосић ми је познато, у Белом Манастиру један је играо рукомет са мном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли њега видели бар тамо?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како, Јосип?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ћосић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ово је Паво, овај што је са мном рукомет играо то је Паво, а овог не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Иван Белај и Стипе Абрашин?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Стипо Абрашин то ми је познато, презиме познато, то вероватно није у Белом Манастиру то је негде у неком селу, било је тих доста презимена Абраишин или Абрашин, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марко Марић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То је био овде, њега сам знао као балавца, он се држио, како да кажем био балавац, њега је овога финансирао што ме окривљује да сам ја учествовао, а што нисам, у том лолалу код тога Милета Шејића, а сада ко га је приводио и било шта друго, ја сигурно нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Јован Наранца?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тога мученика исто знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте њега тамо виђали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Њега сам виђао, њега нико није ни дирао, све што каже то лаже, то је како да кажем ретардирана особа, пијанац, био је до 1995. док није потписан споразум у Карађорђевој, Милошевић и Туђман и онда када је дошло до споразума не само као он, многи Хрвати су узели преко УМПРОФОР-а отишли, као у Хрватску на слободну територију и питао сам га овдје када је отишао, ја знам да га нико није дирао, а то све што каже лаже, неко му је написао јер он не знам да ли се зна потписати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми то што кажете да сте рањени 03.09.1991. године у Биљу, које повреде сте задобили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па из једне куће која је била рецимо то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не одатле, него које сте повреде задобили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па надлактица ми је краћа за 3-3,5 цм кост ми је избијена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које руке?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ове десне. Десне руке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и где Вам је указана помоћ, где сте се лечили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Прво у Сомбору, био сам под анестезијом и ињекцијама, нису знали шта да раде са мном и онда сам био пребачен на ВМА.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И докле сте тамо остали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сад не знам напамет, имам у папирима, негде постоје папири колико сам временски, остао сам не знам колико недеља у болници, па су ме онда пустили на моје инсистирање да одем кући, више нисам могао издржати горе лежајући, родитељи и сви су ми били тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када сте се вратили значи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Где мислите у Бели Манастир?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам једно три, четири недеље, месец дана, колико сам био у болници, па сам провео једно две недеље или недељу дана кући, па сам се морао, питали су ме да ли имам могућност за тако нешто, имам да се јавим на контролу, па пошто слабо је зарастала ми кост, па су нешто поправљали, стезали, дотезали, па сам био опет пар дана, па сам пуштен опет кући и тако у пар наврата, е онда сам касније ишао и на електрошокове пошто нисам имао функцију са прстима уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми је ли то прво пуштање у тај боравак, јесте били колико, месец дана, кажете пар недеља?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Рецимо месец дана, не знам тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми је ли после тога у том периоду док нисте следећи пут отишли, је ли се тад десио овај случај са породицом Чичак?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сад не могу се сетити када је то било, да ли први пут, други пут, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај се случај десио 17.10.1991., ако сте били месец дана то је значи негде до 03. октобра, па онда две недеље.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па кажем месец, можда и више од месец дана, сад тачно у дан не могу знати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми када сте дошли око тога преношења обавештења или да се приведу ови ти припадници породице Чичак, Каранац, кажите да је то Зоран Мађарац требао да изврши ту радњу, јесте Ви излазили из возила?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не сећам се да сам излазио из возила, можда јесам, али не сећам се да сам ја излазио из возила, можда јесам изашао ван али то не могу сада да гарантујем да ли сам изашао или не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Хрњак и Стригић да ли се за њих сећате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хрњак је био са нама, он је ја мислим изашао, а Стригић он је остао по страни са «марицом» ако буде требало да се превезу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте Ви били у «марици»?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, или у полицијском возилу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У ауту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи само Стригић је био ако сам добро разумео у «марици» или је излазио?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Он је био по страни тамо због чега и зашто то он зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је Вас дошао Зоран Маџарац да тражи касније да одведете ове у Јагодњак у ТО, је ли рекао ко треба да се превезе?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, није рекао и претпостављам, немојте ме држати за реч, да није ни он знао ко треба да иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми где сте се Ви то налазили када је он дошао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Горе у трпезарији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи у згради СУП-а?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте после тога прво видели Стригића и Хрњака?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па после када Вас је он обавестио отишли сте доле је ли тако?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Кад ме обавестио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу у трпезарији били и Хрњак и Стригић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је њих позвао, где су они били?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Они су негде доле били, немам појма да ли на пријемном доле где је дежурана или не знам где, они нису били горе у трпезарији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако схватам сви сте били у полицијској станици?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У то време како да вам кажем сви који су радили мање више сви су били ко није имао неку радну обавезу, био је долазио у СУП-у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми како сте Ви тада били обучени?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте били у униформи или у цивилу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, униформу нисам носио, војничке чизме када је киша падала и блато када је било, онда сам облачио, а имате овде и неке фотографије које су донешене овамо приликом хапшења, где се види, практикујем и дан данас увек у патикама. Значи био сам у фармерицама и у оно време како се каже шишмиш оно боксерица кожна јакна пошто је била широка па сам могао да обучем због руке јер са руком нисам могао ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали завијену руку или како?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Била је у фиксаторима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали повез неки да држи или?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Имао сам повез и што каже овако да држим пошто нисам могао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опишите само пошто је то сада нема слике.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па значи овде овако од завоја повез и око врата да ми рука оно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да затакнете како показујете руку?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ево овако уз тјело, тако сам могао само држати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми што се тиче косе и браде с обзиром да описујете колика вам је брада била у августу 28. с обзиром да сте били, јесте се шишали и бријали или сте имали већу браду и косу него 28. августа?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па можда мало дужу браду, можда два сантиметра дужине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте били наоружани том приликом?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Увек сам носио пиштољ са собом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте имали и ту футролу на себи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Без обзира што нисте имали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Без обзира што нисте имали униформу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам да ли се види на једној фотографији која је овде приложена код вас, то је гдје је ручка од пиштоља само преко ручке има закачка, значи осигурач, а због дужине цеви пошто је то мало дужа цев, је доле прорезана па извирује за једно два сантиметра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекли сте да сте сели напред са Стригићем, а да су Хрњак и Маџарац били позади заједно са тим лицима који се воде је ли у «марици»?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, јер лица су била у том као затвореном простору, а они су иза нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми је ли Ваша улога била да покажете тај пут?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, само путем а пошто сам из виђења знао неке људе из Јагодњака, дуго се нисмо видели, па онда би можда у том моменту и прошло оно кроз главу идем успут па ћу неког и срести тамо мало поразговарати и шта ти ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми тај моменат када је требало да Стригић скрене са возилом на тај пут, јесте Ви тада нешто интервенисали или је он то сам?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, он је само питао да не би погрешно пошто има једно до тог асфалтног пута када се иде за Јагодњак, то су иза њиве, као да је најближи и најлакши је терен ићи са тим асфалтом, па са тим путем директно на место, јер сви путеви ови споредни воде за Јагодњак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е сада када сте стали са возилом на крају, одакле ће бити изведени ови људи, колико је то било удаљено возило у односу на место где су одведени ови припадници породице Чичак?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда једно 30-50 метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико сте Ви били удаљени од тог места, Ви и Маџарац, односно од возила?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У леву страну смо отишли једно 10-так метара и једно 15-так метара, то је као двориште некад било, тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажете да нисте видели, да сте чули пуцње, али да нисте видели саме ове људе који су констатовано је после да су побијени, из ког оружја су они пуцали, да ли разликујете пушчану паљбу од пуцања из пиштоља или револвера?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Може се разликовати пуцањ колико узмимо ја знам из аутоматске пушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Колико сам могао да обратим пажњу тог момента.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли био Стригић наоружан, то сте рекли пардон, је ли Хрњак био наоружан?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које је он имао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пиштољ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пиштољ, а Маџарац је ли био наоружан?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Исто је имао пиштољ и аутоматску пушку са дрвеним кундаком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кажите ми то када сте, пре него што ћете их одвести из просторија СУП-а, јесте Ви видели те људе пре тога када сте пролазили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Никад у животу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко седео тамо на клупи где чекају, јесте тај моменат?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да вам будем искрен можда су особе биле, али ја потшо их не познам ни не знам да су те особе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И због чега мислите да Вас Стригић и Хрњак терете, је ли то само због тога да би себе, себе спасли да тако кажем или имају неки други разлог?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Вероватно да би себе спасли, јер верујем како Стригић је био пре ратних збивања, значи и `80-тих година хапшен, `90-тих година хапшен, овде у Србији колико је био хапшен, можда је и Хрњак био, тамо где је живео био хапшен, не могу да знам, па да прикрију ајде пошто колико сам читао Стригић је нешто изјављивао у причи да свали на мене, јер ја после тога дешавања нисам се слабо, можда у пролазу са Стригићем, виђао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми то када сте после свега тога отишли до овог стана у коме је живео Маџарац, је ли ту био још неко осим вас четворице?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Његова девојка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како се она зове? Његова, мислите на Зорана Маџарца је ли?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сузана ваљда, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, кажете Стригић је дошао са «Мерцедесом», а Зоран Маџарац са каквим возилом је дошао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Неки ауто је довезао ја га нисам видео који је ауто био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте знали чији је ауто?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Касније сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тад, тад јесте знали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тад нисте, а кад сте сазнали чији је?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Из ових папира сада када сам читао, да је то њихов ауто, у то време није ни било приче чији је ауто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми зашто сте Ви и Зоран Маџарац одлучили и то поштовали да ћутите о свему овоме до дан данас? Зашто ником нисте пријавили шта се десило?

ОПТ.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па пазите то време какво је било није било згодно некеме и причати да се нешто не би и десило, друго Зоран Маџарац је био полицајац, брат му је значи баш оно и радио тај посао и завршио школу као полицајац, од Стригића Слободана брат Мирко био инспектор у полицији и нисам онда ни видео разлога да би некеме причао ако они не причају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана питања. Изволите.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: (Бранилац окривљеног Хрњака) Када сте се Ви упознали са овде окривљеним Хрњаком?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Први пут ја мислим када сам дошао из болнице.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Временски молим Вас, датум?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То је, не знам, можда десети месец или не знам када сам дошао први пут из болнице, али не сећам се да сам га пре тога упознао, постоји могућност да је он дошао у августу и да смо се видели и можда смо се и упознали али нисам придавао пажњу.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Који је био повод тог познанства, неки догађај када сте се први пут упознали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ништа, ко год је дошао са стране од нових, било је упознавање ко је, шта је, здраво, лево, десно, нови је, ево дошао је ту да ради и ово, оно и тако.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Је ли можете да се изјасните на ком месту је Хрњак радио, где је био запослен, које је било евентуално његово радно место?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пазите, ја сам њега виђао једно време значи оно када сам био пуштен из болнице, да се вртио у дежурани и око дежуране.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Је ли то октобар месец?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Молим?

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Када сте изашли из болнице, који је то месец?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па тако.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Тада сте га виђали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Око дежуране, значи на улазу, на пријемном, око дежуране ту је радио.

АДВ.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли сте Ви са окривљеним Хрњаком, изузев овог догађаја везано за породицу Чичак, учествовали у било ком другом задатку, акцији и слично, заједно?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Значи само тада сте били са њим.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тада.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро. Када сте се изјашњавали да је и Хрњак био са Вама у аутомобилу је ли тако испред куће породице Чичак, је ли можете да ми кажете ко је од тих лица водио разговор са члановима те породице?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим Маџарац.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А Хрњак где је он био у том моменту?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Он је са стране био, са стране, вани је био, није био у ауту али да ли је стајао поред аута, да ли је ишао са Маџарцем или не знам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је он тада био у униформи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим да је.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Каквој, је ли можете да се сетите?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Обична плава униформа.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Плава униформа, а да ли сте Ви тада били у униформи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Нисте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак, да поставим, већ кад смо овде, да после не буде да смо заборавили, да Вам поставимо, рекли сте аутомобил, јесте Ви дошли аутомобилом и која је врста аутомобила била или сте дошли «марицом»?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: «Стојадин» службени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била «марица»?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Марицу је возио Стригић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и она је дошла?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и она била испред куће Чичкових?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, није била испред куће, са стране тамо као главни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Сада нам објасните да ли тај аутомобил и та «марица» истовремено крећу из СУП-а?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Из Белог Манастира, да.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: И у «марици» је био само Стригић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Стригић.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро, хвала вам. Данас можете ме исправити уколико сам ја пратила Ваш исказ, рекли сте да су Хрњак и Стригић били на два, три метра од особа у које пуцају?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда и ближе, ја сада нисам био у близини да би знао, доведени су тамо и ту су постављени.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ви се изјашњавате да Ви то видите, а при томе кажете да не знате, да ништа нисте видели и да не знате ко је пуцао, ако Ви видите да су они на два, три метра од лица у која пуцате, на који начин кажете да не видите?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја сам рекао да се виде особе, особе, ноћу Ви видите особу на пример када је мрак, да неко иде, али не знате ко је не можете га препознати, видите да се креће.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Видите особе, а када се пуца, да ли те особе, је ли видите да падају те особе, да се нешто дешава са њима, пошто Ви видите те особе?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У том моменту не сећам се да сам видео.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А чули сте пуцањ?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чули су се пуцњи, пуцало се али особе нисам видео, вероватно да су већ можда пале погођене и тако нешто.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: У моменту, говорим о том убиству, да ли сте Ви овде сте се изјашњавали да сте сва тројица били наоружани, да ли сте Ви тада имали наоружање?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Које?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пиштољ, овај «колт».

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала. Да ли је по Вашем сазнању Хрњак био припадник неке јединице?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим да није, али увек је гледао тако са неким да се дружи, да буде у контакту.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ја би Вас сада замолила да ми објасните, остало ми је нејасно, овај сам чин извођења тих људи, редослед да ли су ти људи један по један извођени или на који начин су ти људи одведени на лице места.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Прво је изведена колико сам могао једна особа, јер троје их је ишло, а касније су колико сам могао приметити одједном изведени остали.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Значи прво једна особа?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, прво једна.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Где се Ви у том моменту налазите и ко изводи ту једну особу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Њих двојица.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А Ви и Маџарац?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ми смо били са стране стајали.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Где је то по страни у односу на ту «марицу», на тај комби?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Од «марице» значи укосо када би гледали једно 25 метара, 30.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Шта се дешава, после се претпостављам враћају Стригић и Хрњак је ли тако? После тог првог.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Шта сте даље дешава?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ништа, извели су колико сам примети, те три особе.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Је ли се и Ви враћате заједно са њима тада?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ми смо остали на истом месту, ми смо остали на истом месту јер нисмо у том моменту ни знали шта се десило.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли ви њих нешто питате пошто видите, чујете пуцањ?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисмо, са њима нисмо разговарали ништа.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала. Да ли Ви познајете лице по имену Опачић Ђуро?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Опачића је било више, али овог Ђуру ја мислим да га из виђења би требао знати. Он је старији, у пензији био човек.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли можда знате на ком радном месту је радио?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сви који су били тако узмимо у пензији као што је он био, старији, то се гледало тако да буду нешто при СУП-у, значи у дежурани, на шта знам пријемном и тако.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да, а да ли познајете лице под називом Павао Нађ?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нађ.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нађ Лајош има ја мислим да је још преко и он је био за целу ситуацију тамо, цариник и када је била ова ратна ситуација он је остао и радио на царини и остао је један Нађ Палика или тако нешто из Кнежева.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли сте Ви овога Павао Нађа виђали у просторијама МУП-а Бели Манастир?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Павао или Палика, можда је то иста особа, јесам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Значи познајете га?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, из виђења га познам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Добро. Још једно питање, овде ми је мало промакло, мислим да сте данас рекли, то Вас је тужилац питао, али овде

сте Ви данас изјавили да Вас је Маџарац позвао да пођете у Јагодњак да се возе неки Хрвати, а на питање тужиоца мислим да сте изјавили да Вам ништа није рекао кога возите и шта?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ја сам колико се сећам.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не, шта је тачно да појаснимо само.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Неки Хрвати, у том смислу, неки Хрвати треба да се, није ми рекао број, него неки Хрвати треба да се пребаце до Јагодњака.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Хвала, је ли можете само још да ми кажете у односу на овај догађај испред куће Чичкових, рекли сте да мислите да је Маџарац разговарао, да ли је он улазио у кућу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда у двориште, а у кућу не верујем.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: А са ким је разговарао, мислим на особу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу се сада сетити.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Не мислим поименично?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу се сетити да ли су биле женске особе.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Да ли је била једна или више особа?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу се сетити.

Адв.РАДМИЛА БЈЕЛЕТИЋ: Ни то не можете. Хвала немам више питања. Једино имам предлог да се после изврши суочење на све ове околности, између окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите. Хоћете Ви колегинице?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми молим Вас пре избијања ратних сукоба у каквим сте односима били са својим суграђанима припадницима друге националности?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како сам био, имам и фотографије, значи са свима сам био добар, није битно да ли је то био Мађар, Хрват, или Буњевац, Шокац, тамо који су били, иначе са свима сам био добар и дружили смо се долазили су код мене, ја код њих, на рођендан када сам славио рођендан ћеркин су долазили код мене, тако да са свима и у многим местима сам са свима био добар. Значи има тамо места и Браћен Врх и Луч и Шећерана, Бенга и Петловац, Барањско Петрово Село што сам напоменуо, значи са свима сам био добар.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли сте некада били у сукобу на бази националне припадности, да ли је долазило до међусобних сукоба, свађа, препирки на националној основи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Било је, али то је било чисто како да кажем у локалу, то је негде 1991. не могу се сетити, Игор неки, Игор, Игор, не знам му презиме, брат му играо фудбал, е он је знао оно рећи када дође негде «дај ми једно реш печење Србин», као тако у том смислу, он је био члан ХДЗ-а, имао је ту картицу, па је онда ту махао са том картицом, али

то је било чисто из штоса, ништа овако посебно није било до, митинзи док се нису почели ХДЗ-а одржавати у Белом Манастиру, онда како да кажем појединци сад не могу се сетити ни имена као што је тај можда они познају, то је њихова отприлике и генерација неки Прпић, па тај узмимо Анте Бандов, па има их много који су били тако мало више национално да кажем у то време оно настројени док верујем нису добили оружје, када су добили оружје онда већ није било свеједно ни погледати их.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Изјавили сте да сте имали кума који је био Хрват?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми шта је Ваша бивша жена била по националности?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хрватица.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Шта је сада са њом, је ли имате деце са њом?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Имам, она живи у Загребу, колико сам чуо и преудала се, а ћерка пошто је судски додељена мени, пошто она није у то време имала заснован радни однос, уствари радила је, била мала плата, али није могла да је одржава, била је мала код мене, отишла је код тетке у Загреб, пошто је имала тетку у Загребу, која је живела сама и још једног брата тамо са којим се никада нисам упознао зато што ме није подносио зато што сам Србин, и зато је и дошло до разилажења. Када су избили ти сукоби у Белом Манастиру када су ме почели тражити из полиције Хрвати, уплашио сам се за сигурност свог детета као што су многи Срби у Војводини то се и зна, многи знају, који могу да потврде, су слали децу, ја сам у том моменту пошто њезина Зденка сестра и Вернер Перо су остали за време рата па на њихову иницијативу да ће они лично малу одвести својој мајци, сматрао сам боље да буде моје дете код рођене мајке него да код некога буде не знам где, да ју неко малтретира. Међутим рачунао сам да ће то потрајати та кошкања између Хрвата и нас Срба који смо били тамо кратко време, два, три месеца и то ће се смирити па ћу је вратити, биће дете оно са мном. Мада сам увек испоштовао суд је доделио 15 дана, ја сам јој давао кад год она жели, како се каже, преко лета, зими на месец дана, али то да буде месец дана, 01. дам, 31. да ми вратиш, да не би било. Имали смо реалан однос тако да сам ју дао и до дан данас не знам шта је са њом и где је, нисам је видео од 1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Не, не, само изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Како сам разумела од 1991. године нисте видели своје дете?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, реците ми поменули сте тај митинг који се десио, одиграо или десио у Јагодњаку, кажите ми шта сте Ви тамо радили? Зашто сте дошли на том митингу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зашто сам дошао? Па, као и сви Срби да чујемо шта може да нам се деси и шта ће се десити, пошто ми нисмо имали никаква сазнања, пошто су нам, како сам напоменуо, новине биле ускраћене и телевизију нисмо могли да гледамо и приликом пада полиције и шта ја знам, имали смо репетитор на Бановом Брду код нас, преко којег се могла гледати телевизија Београд и слушати неке вести, они су преорјентисали да не можемо пратити програм, само хрватску телевизију.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, јесте Ви члан СДС?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам ни члан био СДС, ни Радикалне странке, као и сваки у то време, био сам симпатизер.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми тог дана када се десило Ваше рањавање у месту Биљу, шта се после тога десило, да ли можете то да нам објасните?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како мислите?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Каква је повреда настала на Вашој руци?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па како да кажем, из те куће, не знам колико је лица, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да нема потребе да понављате, сада сте испричали тужиоцу да сте погођени у руку, да је десет сантиметра кратка, мислим нема потребе да понављамо исто, да сте били у болници колико сте били, понављамо исто питање.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, јесте Ви левак или дешњак?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Изричито дешњак.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, након операције када сте изашли, колико је Ваша десна рука, односно могла да функционише

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Десна ништа и сада имам проблема, могу, што се каже, да пишем и тако нешто да радим, али не могу да је покрећем како треба.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, колико сте могли левом руком да се служите?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Слушајте, пошто сам дешњак и пошто нисам навикао да једем левом руком, требало ми је времена да се привикнем, па сам онда вежбао, шта ја знам, са левом руком и шта знам, па писати не знам ни дан-данас са левом руком.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, док сте били рањени код куће, ко је бринуо о Вама, како сте могли да обављате основне животне функције?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па приликом устајања су ми помагали, оно устанем овако, а око облачења увек ми је неко помогао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: То значи да нисте могли сами?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, незгодно ми је било панталоне због руке, како да кажем, нисам био у то време, тешко сам се и привикао, једино да седим, на пример на столици, па једну ногавицу, што се каже, глупо испада да кажем, као Шојић, седнем па навлачим једну ногавицу па другу, па онда ово обучем, а и, што се каже, имао сам и проблема, нормално, неке ствари обављати физичке.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Нисам разумела, имали сте проблема?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па зато што сам био левак и са том руком и раскопчати се и откопчати се и пресвладити и било шта друго.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А реците ми, рекли сте када сте упознали Бранка Хрњака. Реците ми само ово, уствари да Вас питам, да ли су Вас обилазили док сте били у болници на ВМА?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Колико се сећам, јесу.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Из Белог Манастира?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Ко Вас је обилазио?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Милан Јарић, Стригић Слободан и сада не могу се сетити ко је још био, још је неко био, њих троје, четворо, јер нису их пустили. И у Сомбору су ме обилазили а и на ВМА у Београду.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Питаћу Вас нешто, да ли Вам је познато овде окривљени Бранко Хрњак је више пута у својим изјавама изјављивао да је радио, да је био милиционер редовног састава и да је био у дежурани. Међутим, овде су неки сведоци изјавили да је он био лични возач Здјеларевића, секретара СУП-а, па Вас ја питам, да ли Ви имате нека сазнања о томе?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па био је нешто горе, али кажем, увек је гледао са неким тако да се оно дружи у то време, да себи привуче, такво је моје мишљење, не мора бити, да се оно докаже у неком истицању и шта ти ја знам, оно као мало агресивнији и онда га је ваљда после тога, пошто је био у дежурани једно одређено време, ваљда је Здјеларевић или ко више, узео горе за шофера и обезбеђење, јер волео је тако да свуда буде.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Сада ћу Вас питати за господина Здјеларевића, Он је у изјави коју је дао и пред истражним судијом овога суда и пред Службом за откривање ратних злочина изјавио да после свих ових убистава које се стављају Вама на терет, да сте Ви и господин Маџарац долазили код њега, па ако можете о томе да нам се мало изјасните?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда сам пар пута био оно код њега, али због чега и зашто не знам, али то можда у августу, у августу месецу. А касније, то се не сећам, не сећам се да сам долазио код њега кући.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да Вас питам, после Вашег рањавања, да ли сте Ви и даље остали у активном саставу, односно у резервном саставу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ја нисам могао у наредних годину дана, отприлике, годину дана да са руком и сметало ми жељезо када додирнем, шта ја знам, због оштећења живаца. Значи, нисам тамо до пролећа тамо негде до 1992., док нисам оно мало као рецимо опоравио.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Јесте се после вратили да будете у активном саставу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Само по потреби, јер требало је, како да кажем, био је свако задужен један одређени период да даје нека дежурства или на првој линији рецимо или у склопу зграде, па мораш да испуниш тај бонус колико треба да неко буде, да су се можда давала дежурства, па шта ја знам, да ето сам долазио као и сваки, на пример, посао у смене, пошто нас није толико много ни било, једни су били на првој линији, па ја сам понекада тако приступио и по потреби када се негде ишло, чисто оно да учествујем, ништа друго.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли Ви негирате ово што је господин Здјеларевић изјавио да сте Ви и Маџарац након ових убистава долазили ко њега? Да ли негирате да је то истина?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Није истина, сигурно, имаћемо прилику да се сретнемо лицем у лице, па нека ми каже у лице.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми, да ли знате ко је Илија Ђурковић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Познавао сам га, пре рата сам га познавао, не кажем да га нисам познавао, али како да кажем, он је више онако грубо се држао и није свако могао да му, да има приступа да са њим поразговара. Значи иначе као полицајац, инспектор шта је радио, да ли је радио за ~~Државну~~ ~~Државну~~ безбедност као што се наводи или било шта друго, такав је био, како да кажем, тврд и како је оно и гледао и шта ја знам, у то време није баш било згодно ни дружити се, а он је како да кажем, имао један уски круг људи са ким је комуницирао.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Сада да Вас питам, пошто је овде окривљени Слободан Стригић у својој изјави од 01.11.2010. године навео да је један од повода, могу да кажем, убиство овог инспектора Илије Ђурковића и да је заправо договор настао код породице Ђурковић, код Бошка Ђурковића.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Код Бошка Ђурковића?

Адв. МИЛОШ ПАЛИГОРИЋ: Само мало, које је питање, није било питања уопште?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, моје је питање, да ли Вам је нешто познато о томе?

Адв. МИЛОШ ПАЛИГОРИЋ: О чему, председниче, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је рекао, о односу Ђурковића, о састанку, да ли Вам је познато нешто о том разговору?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, то што се наводи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што је Стригић навео, да ли се сећате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, Стригић лаже, пре свега, ја те људе нисам познавао и ја мислим, нисам сигуран, не желим да лажем ни себе ни Вас, да сам са Мирком Стригићем први пута, да ли је то било четрдесет дана или не знам колико, шездесет дана, немојте ме држати за реч, први пут у ту кућу код тих Ђурковића дошао тада и никада више.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: А зашто сте дошли, који је повод био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само четрдесет дана када, после чега, после убиства, после сахране?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим после смрти његове, сахране, али опет нисам сигуран, али једном то знам да сам, ја мислим лично са њим да сам дошао, чисто ето да се упознам зато што сам био ја рањен и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам је он рекао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте разговарали, да ли се сећате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ништа посебно, једноставно, тако нека прича о, како ја, рука, ово, оно, ето наш Илија, о томе је било приче, како је настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је рекао, како је настрадао? Да ли Вам је објаснио, да ли у некога сумња, да ли има некаквих сазнања?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, није било никакве приче о томе, једино ето шта су направиле усташе, сачекале га у Белом Манастиру и пуцале иза леђа, као што је и упуцан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није поменуо ничије име, да на некога сумња?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још неко питање?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Само сам хтела још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Када Вас је Зоран Маџарац позвао да идете са њима, да одвезете те Хрвате, када сте сишли доле, да ли сте приметили Душана Маџарца?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли је био он испред?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите када су сишли испред, код возила, код марице?

Адв. ИВАНА ТОМОВИЋ: Код возила.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте тада видели можда Душана?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, никога, само нас двојица смо сишли, а марица је била стајала код тих, како је степениште, па зграда има два излаза, са предње стране, са улице како улаз иде и одозго се спушта из трпезарије и када се иде у канцеларије, са задње стране нормално када долазе радници на посао, имају паркинг у дворишту за аутомобиле, па на тај улаз поједини иду на тај улаз горе у канцеларије, а други на овај други улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова четворица, јесу они били везани, нису били везани, како су ушли у кола?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви ишли иза њих?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ја нисам иза никога ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте их видели, јесте их видели у колима?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ни у колима нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ову четворицу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу већ била затворена врата?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Затворена су била врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, направимо једну паузу, сада је 11 и 50, до 12 и 20.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 30 минута.

Главни претрес се наставља у 12 сати и 20 минута.

Констатује се да је главни претрес НАСТАВЉЕН у 12 часова и 27 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вукшићу, станите овде. Одбрана, да ли има још нека питања? Не. Окривљени, идемо прво редом, Стригић, како иде редом, тако ћемо. Ево овде можете да укључите негде.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Ја се извињавам, да ли могу овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ако Вам је ту ближе.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Да ли могу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Имам прилично питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Ја се извињавам, да видимо како је мало овде. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Ја бих питао господина Вукшића, с обзиром на ову идеалну причу о злочину над породицом Чичак, зашто сте Ви провели петнаест месеци у затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте та питања зашто је он петнаест месеци, то није питање, држимо се питања.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Зашто нисте испричали одмах ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригићу, хајмо питања у вези овог догађаја. Браниоче, Вама нисам дао реч, када Вам будем дао реч, онда ћете да говорите, а сада немојте да упадате у реч.

Адв. МИЛОШ ПАЛИГОРИЋ: Опростите председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте права да постављате питања, значи држимо се питања, зашто је дао сада и који исказ или не, то је нешто друго, него питања самог догађаја, чули сте шта је рекао, знате шта сте Ви рекли. Изволите.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Господине Вукшићу, Ви сте 24.12.2009. године у првој изјави рекли у полицији или не знам где, пред истражним судијом, «ја и Слоба смо дошли са «Стојадином, нас четворица код породице Чичак», а данас сте овде изјавили да сам ја дошао са марицом и био посебно паркиран, удаљен од куће. Како то објашњавате, ту разлику сада у исказу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ништа ја нисам променио, само сам рекао сада, сада како сам изјавио, тако како је било, јер прошао је дуг период па нисам придавао томе пажњу.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Од 24.12. до данас није дуг период.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: За мене је дуг.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: 24.12. сте изјавили «ја и Слоба смо дошли са «Стојадином» и нас четворица смо дошли пред кућу, а Зоран Маџарац је са марицом дошао са двојицом», а данас сте овде изјавили да сам ја

дошао са марицом и паркирао марицу даље од куће, а да сте Ви дошли са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно је питање, зашто постоји разлика између оног што сте данас рекли и оног што сте рекли када су Вас испитали у полицији?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И онда оног момента и овога момента сада још увек се осећам збуњено због свега овога, па вероватно је то разлог, а стојим иза овога сада што сам изјавио.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: 24.12. сте рекли «дошли смо пред кућу породице Чичак и у двориште ушао Слободан Стригић-Слобо и обавио разговор са породицом Чичак и са њима се договорио да дођу у станицу полиције Бели Манастир, а овде сте данас навели да је Зоран Маџарац ушао и обавио са њима разговор. Имате опет разлику у исказу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Стојим код овог што сам данас изјавио.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Добро. Ја могу само да кажем да сте данас изнели овде низ лажи и неистина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само овако, примедбе, када будете имали примедбе, то ћете када завршите његово испитивање.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ставите примедбе на његов исказ, али прво сада питања, прво да завршимо са питањима, па ћемо онда примедбе које имате на исказ то ћемо касније. Изволите.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Ви сте данас потврдили да је Зоран Маџарац на лицу места имао аутоматску пушку.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зоран Маџарац, ја колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком месту, морате рећи место.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: На лицу места злочина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Породице Чичак?

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако кажите да знамо.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ако сам то рекао, онда сам погрешио, ја сам рекао да сте Ви имали аутоматску пушку из које сте пуцали. А ако сам рекао за Маџарца, онда сам погрешио вероватно, ја се извињавам ако сам поменуо Маџарца, али то се на Вас односило.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Имали сте питања овде, да ли сте били у кући породице Чичак, не пардон, породице Чичак и породице Ђурковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питање.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Да ли сте били у кући породице Ђурковић?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Једном са Вашим братом.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: А Ви и Бранко Хрњак и Зоран Маџарац?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Нисте, добро.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не сећам се да сам био.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Ништа, ја мислим, господине председниче, ја мислим да је све ово за суочење остало. Ја могу само Вама да се обратим као суду да имам исти проблем са Зораном Вукшићем као са Бранком Хрњаком, за кога ћу ја у поступку и једног и другог и трећег доказати са сведоцима да су свесно учествовали у целом том злочину, да су злочин планирали, да су били код породице Ђурковић, све то договорили, да су један дан пре злочина били код породице Ђурковић, да су на дан злочина када је породица одведена, исто били код породице Ђурковић, да су свесно то одрадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Ваше примедбе на његов исказ.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: На исказ Зорана Вукшића имам примедбе и на исказ Бранка Хрњака, те примедбе исто, јер на основу тих лажи и неистина сам ја са петог места оптуженога, не знам да ли то има везе, ја сам дошао на друго место оптуженога овде, директно у језгро злочинаца који су договорили и извршили злочин и сада ми је отежана ситуација да се одбраним и докажем истину, са тиме што имам сведоке одбране, не знам конкретно за овај случај и ове наводе Зорана Вукшића, имам сведоке којима је он лично испричао како је убио пиродицу и да је он лично у кући породице Ђурковић расправљао како да убију Анту Чичка и имам списак сведока одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћете изнети.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Ву ћете само рећи када могу да доставим списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек можете да доставите.

Опт. СТРИГИЋ СЛОБОДАН: Списак сведока одбране да се саслушају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек можете, током целог поступка, то није проблем, то зна и Ваш бранилац, увек можете да нам доставите и да их позовемо. Ако нема више питања за Вас, господине Хрњак, да ли имате Ви? Само станите код микрофона да би Вас чули.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Имам само примедбу што је првоокривљени Вукшић ово што је изнео да су тешке лажи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате питања?

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Ја имам питања, спреман сам да му у очи кажем истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, прво питања, хајде да чујемо питања у вези, шта желите да га питате. Да ли има неко питање директно њему да се постави, сада је изнео своју одбрану.

Опт. БРАНКО ХРЊАК: Ја не бих поставио никакво питање, него само да се суочимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Бертићу, да ли имате Ви неко питање? Немате, добро. Идемо редом, Ви увек имате право на крају да поставите питање, није то проблем, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сада изнели своју одбрану у вези ових догађаја и рекли сте да нисте имали никаквих контаката са породицом Барић, осим што сте једном били пред њиховом кућом када се пуцало. Када је то било, нешто у августу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У августу, можда ту од 24., 25., 26., отприлике, у том периоду негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова породица Барић. Где живи тачно?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим, то је или Поштанска улица некада се звала или Иве Лоле Рибара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у самом Белом Манастиру?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У самом центру скоро, то је једна споредна улица поред зграде, то је шеталиште, корзо и прва кућа на самом углу је њихова кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту некада разносили пошту, јесте радили као поштар у том периоду?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тај рејон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био некада Ваш рејон?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, тај рејон никада није био мој, јер ту је радила једна особа која није давала тај рејон никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Давао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, да га неко мења, једино када је годишњи одмор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте носили некада овој породици Чичак, овај Барић пошту?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Никада пошту, а поготову исплату пензија, јер у то време се чекало да неко оде у пензију или тако да би наследио нечији рејон. Ја сам био добио други рејон, не други, било је пет рејона, ја мислим четврти или пети рејон, заборавио сам сада, лагаћу на који сам ја био распоређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођу Ану Барић, знате ли лично? Она Вас да ли је знала?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из виђења.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Само из виђења је знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте њен исказ који је дала у току истраге.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она Вас, непосредно Вас ословљава као лице које је.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И зато сам инсистирао да се лично суочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажете на тај њен исказ?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То је по свему што сам видео, тај исказ изрежиран, то јој је неко узео, написао, да вероватно у августу када сам био виђен, када су сви ти били, пошто су ме, сасвим нормално, ту сам и рођен и живео и одрастао и долазио у локал, можда је госпођа ме ту и виђала. У том моменту када се десило то, када се било пуцало око њихове куће, када сам се нашао у близини куће, кажем, не сећам се да сам улазио у двориште, можда ме је из дворишта госпођа дотична видела, али друге није препознала, као што је и ова једна госпођа која је сведочила, не знам, у вези кога, мене или неког другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јадранка Чичак?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на Јадранку Чичак? То је већ нешто друго.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не Јадранку Чичак, него то је комшиница од Барић, породице Барић која је и сама рекла да су људи који су учествовали у томе пуцању, је неке препознала из Јагодњака, ја кажем тако како јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово је за овај други догађај, него ме занима сада за, Ви кажете, хајте кажете да су је, али она у свом исказу каже – «видела сам, стоји Зоран Вукшић, једна рука му је била повезана», значи тада када Вас је видела у августу тада нисте имали повезану руку, Ви сте рањени тек касније. Одакле њој такав опис?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пазите, можда ме је негде видела на корзу, када сам ишао у пошту, а када је долазила у пошту па ме је видела, пошто сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да тада нисте радили и да сте били на боловању?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, нисам радио, али сам се прошетао до центра, до поште и шта ја знам, да обиђем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имаћемо прилику њу да саслушамо, па ћемо чути и њен исказ.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да Вам је кум био Бандован Анте.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном тренутку сте рекли да су Вас пратили колима пре ових догађаја у августу и да сте у колима препознали кума.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, њега сам препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разговарали, што Вас прати?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам ни имао могућности ради тога што када се десио митинг, тај скуп у Белом Манастиру, онда је он извадио неку палицу или не знам шта па је са неким од Срба се ваљда био закачио, а ја сам се у близини оно нашао када је он то направио, пошто сам ја био на митингу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада после тога нисте разговарали са њим?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам имао ни прилике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер овде Вам је стављено на терет, то Вас је питао и тужилац, у оптужници за пуцање на тај аутобус.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да са тим немате никакве везе?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Немам и иза тога стојим и ово што сам казао да је била прича само да је то извршио покојни Матобшек Дамир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче хапшења, то Вас је питао поименце, па не бих понављао имена ових људи који су овде оштећени. Видели сте и сами на саслушању, испитивању када су они били овде, да су поменули Вас као лице које их је тукло и то већина њих помиње Ваше име. Рећи ћу Вам, знате и сами ко је помињао – Стјепан Ткалац «тукао Вукшић Зоран», па онда Драган Скелеџија, «малтретирао ме је Зоран Вукшић «Жути»», па Мато Филиповић, да је видео да сте Ви тукли, па Марко Томић, па Иван Белај и још многи други да сада поименце не наводим. Зашто сви наводе Вас, ако кажете да нисте једини, да је ту био и Стригић, да су ту били и Хрњак, нико од њих не наводи као лица која су их тукла у том притвору сем Вас и да су их терали да певају песме. Имате ли неки разлог, зашто би сви кривили Вас, а нико ову другу двојицу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Примера ради, Мато Филиповић, колико се сећам и не знам ко још, погледаћу убудуће па ћу то да издвојим, мене су препознали када су се нашли у Осијеку, када су прешли у Осијек, преко фотографије из новина и онда су на основу тога рекли – е то је тај, као да сам ја тукао, што је све лаж. А тога Мату Филиповића примера ради, у животу никада нисам видео, нити га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ивана, Емила Иванића?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је он радио?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Колико сам овде у папирима, у оптужници читао, да је био ваљда пољо-чувар у Кнежевим Виноградима, у Кнежеве винограде сам често ишао у лов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вас ухватили некада у криволову?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У то време је било забрањено и не дај Боже да се неко ухвати у криволову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је Емил Иванић некада ухватио у криволову?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Мене сигурно не, јер то није било моје подручје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да сте ишли туда у лов.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, зато што сам био са много људи у пријатељским односима, који су били у другим ловачким удружењима и онда су мене као познаника, госта, пријатеља, звали у госте. На мом подручју, на пример, било је доста фазанских дивљачи, где се спомиње тај Емил Иванић, код њих је, пошто је шума около и гатер, да дивљач пробије ограду, има доста рита, има дивљих свиња, тамо се ишло у госте на дивље свиње и тако. Али ишао сам, на пример, у «Шумарију» где није могао баш свако да иде, значи од полиције посебну, специјалну дозволу си могао имати, иначе директор «Шумарије» ме је звао, гости из иностранства када су долазили, са псима да дођем, да терам дивљач и то је било као оно плаћено, али није могао свако да иде. А имам, игром случаја, једну фотографију – гости из Немачке када су били на дивље свиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово да су Вас ухватили у криволову није тачно?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чиста лаж, измишљотина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам Вас питати још, ови оштећени који су били притварани, који су били тучени, помињу Виолету. До сада нисмо ништа чули, ко је она била, да ли је она била Ваша жена невенчана, супруга?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Невенчана. Рецимо, пошто с њом имам дете, невенчана жена, а у то време девојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли она жива, је ли живи негде?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Бачко Петрово Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи жива је?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су њу сви помињали овде као лице које их је исто мучило?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Мало сам то у оптужници чито, то су већином спомињали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да им је гасила пикавце, да је учествовала заједно у тим?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чита лаж. То је спомињали колико сам мого да дођем до закључка особе из њезиног места где је она живела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је живела пре тога?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У Дубошевици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то су људи које би она требало да познаје, је ли тако? Је ли она била у полицији или негде или не?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, она је знала понекад да дође да наврати пошто сам ја био тамо, а она је иначе у месној заједници радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А свраћала је у полицијску станицу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па испочетка док нису почеле особе које су радиле дактилографију, нешто да се откуца на машину, па су је позвали првих дана пар пута да куца на машину и тако нешто, лагаћу немојте ме држати за реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези хапшења ових Земљака Паве и његовог сина, јесте ли учествовали у њиховом привођењу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Био сам као, како да кажем, као одступница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи били сте, а ко их је хапсио? Да ли је то била редовна полиција и зашто? Да ли знате разлог зашто су њих двојица ухапшени отац и син, Земљак?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Прича је била да су они наводили да из Хрватске тамо из Белишћа, Валпово, туку са минобацачима на Бели Манастир, а једино је он мого пошто је имо радио станицу наводно да усмерава где гранате оно падају, а лично привођење ја нисам био зато што, како да кажем, то је један ћошак, њихова кућа отприлике је ја мислим на средини, има ту споредно једно двориште, ја сам одзада колко добро знам, а то госпођа кад се буде појавила и нацртати и објаснити где сам се ја налазио, а она је изјавила да мене није видела, препознала по гласу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже била вам је учитељица, је ли Вам била она учитељица?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гизела?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи знате је?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Знам је нормално као учитељицу и овако из виђења. Иначе и код ње никад нисам носио пошту, то мој реон није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али знате је као учитељицу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је изјавила овде још у својој изјави да сте Ви пуцали према ногама овога Пава Земљака, је ли то тачно, није?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Човека нисам ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви га нисте видели. И поменула је нешто да је узето њихово возило лично и да сте Ви возили њен аутомобил.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви тада возили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Имо сам «Фићу», а имо сам и «Голфа 1» сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо је кад буде, кажете да је долазила да пита, да се распита за њих и да су им јавили да су касније отишли, да ли знате шта се њима десило?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја се не сећам да је она долазила и да је са мном уопште разговарала и контактирала, а овде у оптужници сам сазно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите да у оптужници многи кажу да сте Ви тукли Паву и да је због тога после ишо, да сте их изводили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Лаж, чиста лаж да сам ја изводио, а овде ћу доказати да се види ко је то радио, е сад онда ћемо видети ко лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо и на овај Козарац. Исто тако неки од сведока су изјавили да су вас видели у село, Ви тврдите да јесте били, али овде имамо изјаве Еве Мелек која каже да је видела човека жуте косе и жуте браде, наоружаног са пушком у униформи док је била, чули сте и сами, док је била у жбуњу. Ви сте колико сте изјавили били тада стварно риђи, жути да кажем, је ли био још неко други ко је могао да изгледа на Вас, је ли био неко риђ уопште?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па није тако као ја, не верујем да је неко био, а оно што је изјавио чиста лаж, мислим ево и они су ту, учествовали су, како је она изјавила да сам имао неку траку око главе, никад нисам носио траку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте носили, осим што сте рекли да сте имали капу са, то није капа, то је српска шајкача, са српским грбом, јесте ли носили нешто друго? Јесте ли носили можда шубару некад?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Шубару никад нисам носио, могу и овде да потврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оно време кад сте рањени тада сте све време били у цивилној одећи, јесте ли носили некад маскирно нешто?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирну униформу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи појављивали сте се и у маскирној?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесам. То је била ја мислим она војна нека маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте рекли да када сте дошли у ово место Козарац није било отпора што се тиче да је неко пуцао на вас, ви сте ушли у село.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја се не сећам да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који вам је био задатак? Шта сте имали, шта су рекли кад су вас скупили све зашто идете с толиком групом људи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да се, како да кажем, да се прегледа село, да није неко од Хрвата остао наоружан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте и у исказу Јосипа Вида који Вас спомиње да сте Ви утрчали у његово двориште, да сте извадили пиштољ и пуцали сте му у ноге из непосредне близине.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И то лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи све су то неистине?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Неистине сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово што кажу за Иву Мелека он није видео ко га је убио. Данас сте изнели исто и своју одбрану у вези погибије породице Чичак, ту је била саслушана и Јадранка Чичак и она Вас је препознала да сте дошли са полицијском и да је био с Вама Зоран Мађарац и да сте Ви разговарали са њима.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја кажем поново да се не сећам да ли сам излазио и да ли сам уопште разговарао с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су се појавила само кола, да је она «марицу» тек касније видела када су кола одлазила али да пре тога није видела, каже зна Вас, Ви знате Јадранку?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да Вам будем искрен ја много људи познајем али њу сам први пут видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да Вас зна из средње школе.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Вероватно да ме познаје. Не могу да у нечије име гарантујем, многи ме познају за које ја и не знам. Има људи које не знам дошли су на пример из Западне Славоније и мени објашњавају, да немам појма ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли, нисам Вас питао, јесте ли уз пиштољ који сте имали тј. револвер, тада сте носили револвер «Магнум», носили и нож неки, Ви сте ловац?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Понекад кад се ишло на пример у шуму или тако негде сам знао носити нож.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте носили од ножева, који нож, које врсте?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ловачки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па ловачки колико може бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел може већи, краћи?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Око петнаестак сантиметара отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Обични ловачки нож за доручак што се користи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези породице Чичак рекли сте да су Вас позвали, чули сте њихове одбране, да ја не понављам, окр.Стригић Слободана који је изјавио да сте Ви супротно овом што сте сад рекли позвали њих двојицу. Видели сте обдукционе записнике што се тиче породице Чичак.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки чланови од породице Чичак имају прострелне ране како стоји од стране оружја које, пројектила брзог кажемо калибра, прочитаћу, Ви сте тада рекли и сад сте изјавили да је пуцала само калашњиков, да сте чули 7,62. Чули сте њихове изјаве шта су они рекли да сте Ви пуцали прво у та лица тиме што сте им пуцали у потиљак.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чиста лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете чули сте неку свађу првог кад су извели, да ли се сећате тај први како је изгледао, како је био обучен?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не да се не сећам, него нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су изводили овог првога, где сте Ви стајали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред «марице», иза «марице»?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Лево од «марице» на једно петнаестак метара, двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је «марица» била закључавана задња врата или не?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам да ли је била закључавана јер ја нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у «марици» можда свирала музика кад сте ишли, да ли се сећате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте изашли, јесу ли остала упаљена светла на возилу или не?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер кажете већ је био сумрак, мрак кад сте стигли.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Мрачак, угашена су била светла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте видели куда они воде њих, колики је то мрак био, мрачак? Мислите сумрак или?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па како да кажем, већ је био оно мрак, није оно сумрак да би човек могло да види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они вама одлазе двадесет, како онда видите шта се дешава да они стоје?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја кажем поново да нисам видео, виде се само силуете, а сад ко је пролазио, ко је био извођен и да је био не знам шта, ја опет не бих знао рећи пошто те особе никад у животу нисам видео нити сам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су убили овог првог јесте их питали шта раде?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли питали шта се то дешава?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што нисте питали?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зато што смо били ја и Мађарац заједно и реко шта је ово, каже «Ћути», ћутали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Мађарац тада био, Зоран?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па ја мислим да је у полицији био у интервентној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У интервентној. Брат му је био полицајац и то раније исто.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се придружио полицији тек после тога, је ли тако?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран, не, Душан?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У исто време сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у исто време сте сви дошли. После њих изводе тројицу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они иду према том делу, њих двојица их воде?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се тада дешава? Шта су разговарали? Каже чули сте неки разговор, чули сте пре тога, прочитали сте, а и видели сте одбране и Хрњака и овог, да они кажу да ниједан од

породице Чичак реч није рекао, да су све време ћутали и да су извођени један по један и да су били убијени?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Од њих ја, колко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да се нешто чуло, шта се чуло то?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам да су они речи причали, само сам чуо глас од Стригића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стригића. Шта је Стригић рекао тад?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Као у смислу не могу сада да цитирам али отприлике рецимо «чију ви децу хоћете да покољете» у том смислу. «Реците сада, мајку вам усташку».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте шта чули?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Е онда су се чули, како да кажем, оно кратки рафали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вратили су се њих двојица Хрњак и?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, мало кренули према нама и каже «шта чекате вас двојица, ајде идемо, готово је».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су сведоци били полицајци који су дошли да раде из Србије, били су ту полицајци који су дошли из других делова тада Хрватске, сви они кажу за вас да су имали страх од вас неки, зашто су се људи, ево и сад су изјављивали, ово су људи који немају никакве везе с овим убиствима, зашто су сви имали тај неки страх од вас? Каже био је прек човек, зашто то сви наводе? Рећи ћу вам, могу да цитирам имена тих, а и чули сте, били су овде, они су касније рекли нешто друго али у својим првим исказима су то поменули. Каже «Избегаво сам контакте са Вукшићем, сви вас избегавају. Био је екстреман, носио дугу браду, шубару, кокарду и био под вођством Јарића» то све изјављују сведоци, нико не помиње ни Стригића, ни Хрњака као лица која су имали страх али вас помињу, зашто влада та код ових полицајаца који су некад били, милиционера ајд да кажем?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Од мене сигурно нису имали страх нико, а у тој причи можда на почетку кад су дошли било је нетрпељивости између њих и домаћих полицајаца, а пошто сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што, зашто?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па вероватно ови домаћи полицајци су се бојали да не би пошто мали број је био наших полицајаца који дођу са стране не би преузели власт, јер ови из Западне Славоније, како да кажем, сви су мање више се знали, не знам на који начин и груписали се и одвајали и дружили се. Е онда је оно било као што су и били рекли да су дошли да направе међу нама неки ред и да хапсе ово, оно, не знам кога и шта ти ја

знам, што се није десило с њихове стране, а мене пошто сам био оно рањен, сам био, како да кажем, на неки начин оно извикан, е то је наш борац који је био рањен на Билју и такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зашто би били извикани због тога што сте рањени? То није ништа лоше.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Није лоше, али не видим ни разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би вас неко извикао због тога? Зашто Вам стављају ове наводе?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја верујем да ће још појединаца који су дошли из Србије у полицију, полицајаца, с којима ево овде пред судом вама да кажем да ћу и лично питати да ли су имали уопште било неки страх према мени лично, можда према јединици, из специјалне јединице пошто је наводно постојала, да им је неко оно напричао пазите се њих, они су опасни или било шта друго, а од мене лично нису имали разлога да се боје. Чак шта више са многима сам био добар, не кажем да сам се оно дружио али оно кад смо се видели «здро».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали су Вас и мало пре, то Вас је питао и тужилац, а питаћу Вас и ја за Радослава Здјеларевића, њега познајете?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте га исто знали.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он тада био у СУП-у?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја мислим да је био ваљда секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Секретар МУП-а у ствари, у Белом Манастиру?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега још нисмо непосредно, али у његовим исказима које је дао раније навео је да је он позвао Вас у вези убиства Ане Барић на разговор као и у вези породице Чичак. Јесте ли Ви разговарали некад у вези са тим са њим?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда ме је позвао, а иако дође ево биће присутан кад га будем питао да, ово што сам и Вама рекао, ја сам сматрао да није моје да кажем ко је и шта учинио. Постоји могућност, не кажем, нећу да лажем, да ме је можда позвао али се не сећам да ме је позвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У његовој изјави каже позвао је прво Вас, па ништа нисте хтели да признате, затим Стригића, па Зорана Мађарца који такође нису хтели да признају и на крају је позвао Хрњак Бранка који је описао шта се догодило и молио да не каже осталој тројници из страха.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам из којег страха јер пре свега ја њему ни било коме другом од њих нисам никада, никада претио, нити сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само питам је ли Вас звао у вези породице Чичак да Вас пита да је добио сазнање да се нешто десило, јесте ли разговарали некад у вези тог?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда ме је позвао али као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се после десило, позвао, разговарали сте и?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пошто није знао, нико није од њих вероватно ништа реко, нисам хтео ни ја да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево чули смо сад да је Хрњак то испричао после.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам, да је испричао знао бих, али у то време сигурно није испричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били у полицијској станици, тражимо нешто друго, јесте чули да је неко певао од ових који су били притворена лица?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесам, кад сам дошао из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта су певали притвореници?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Господин Хрњак је овде био командант, он је горе испред дежуране, каже «Ево брате, шта су ови моји научили да раде», отвори врата, викне «Један», ови певају не знам ни коју песму, викне «Два» други певају, а многи могу то да потврде да је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чланови већа, је ли има неко питање?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Вукшићу, само пар питања. Та ваша јединица за посебне намене или специјална јединица, какви су њени задаци били?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Како да кажем, пошто у то време рецимо да су млађи кадар био тако да су били укључени, значи од неких 20 до 35, 36 година, који је међу њима био ето узмимо Јарић Милан као командант јединице, касније су они направили неке своје групе али у то време на првим борбеним линијама, значи према Драви ако је дошло до пробоја са хрватске стране да се оде одради то што се треба одрадити, да се заштити то подручје и да се извиди, као извиђачи ето узмимо то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А неvezано за борбене операције овако је ли имала та јединица односно њени припадници јесу ли имали овлашћења да претресају куће, хапсе људе, приводе, испитују, саслушавају?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па ако је била можда нека дојава значи то је могло Јарић да нареди уз сагласност Здјеларевића и да одреди један одређен број људи који ће отићи до тог лица ако је виђено негде или се сумња у вези нечега да се приведе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи имали сте та овлашћења. А реците ми јесте ли ви увек поступали по наредбама вашег

тог, Ви кажете командант, командира тог Јарић Милана у тим задацима, да ли сте некад предузимали неке самоиницијативно акције?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Самоиницијативно не верујем да се, можда је неко на своју руку нешто радио што се оно није знало али што се тиче привођења највише, ето некеме је пало напамет некога је видео од Хрвата или сазнао ко је био у ТО-у па су њих група отишла па довели у СУП, привели и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само још једно питање, шта је са тим господином Јарићем, где он сад живи, да ли је тај човек у Србији?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У Србији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У Србији. Знате ли Ви где он живи? Видим није у истрази саслушан.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Никад нисам био, у животу сам био једно два пута у Суботици, наводно у Суботици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У Суботици, захваљујем се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Хтела сам да Вас питам да ли можете да нам објасните који је био заједнички мотив свих ових оштећених да Вас лажно терете и помињу баш Зорана Вукшића званог «Жути», баш са повређеном руком, што и Ви потврђујете, баш са брадом коју и Ви такође потврђујете да сте у то време имали, а да не кажу да је то био неки Перих, Микић, Лазић или било ко други?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Вероватно зато што сам, што каже, жао ми је што се то десило, што су људи настрадали али нечији интерес је био, пре свега у суочењу ја како да кажем '91. сам у пролеће негде, узмимо зиму, пролеће, тек почео се виђати и дружити са Мирком Стригићем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Морам да Вас прекинем, значи поновићу питање. Који би био заједнички мотив да Вас лажно терете сви ови оштећени било, видела сам да сте читали спис пре него што сте одлучили да дате данас овај исказ, значи сви људи за које видите да Вас терете, који би био њихов заједнички мотив за то?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па да прикрију то што су извршили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Оштећени господине, знате шта су оштећени, шта су окривљени?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Оштећени, лица која су оштећена радњама ратних злочина, њихов мотив да Вас терете, зашто то раде?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зато што су вероватно мене виђали, мене једино знали, јер сви су они били млађи. Хрњак на пример он није био са

територије где сам ја живио, а Слободан Стригић је опет доста оно млађи и њега су слабо могли и познавати на пример у Белом Манастиру самом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па какве то везе има, па ваљда су виђали још неког, нисте Ви ваљда били једини који сте ишли тим градовима и тим улицама, тим селима?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам био једини.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Што Вас да помену, ипак су то неке радње које су тешке, зашто би рекли да је овај а није неко други или да кажу да не знају, што би баш Вас рекли? Јесу ли имали неки мотив лични да Вас терете сви они?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Вероватно због тога што сам узео ту шајкачу носио на глави, а то је за њих било четничко обиљежје.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ко би био тај који њих заједнички повезује и негде их инструирао да баш сви Вас помену, ко би могао да буде особа која би све њих повезао и ту негде с њима договорио да то будете Ви?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Е то не могу да Вам објасним.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То нам треба, неко логично објашњење кад сад одједном разни људи из разних села из засеока баш Вас? Ево ова учитељица, зашто би учитељица рекла ваша тако нешто лоше за Вас, а да то Ви нисте урадили?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зато што стварно то нисам урадио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, зашто би она рекла да јесте? Ви кажете нисте, она каже јесте, ја Вас питам зашто би она то рекла, који је мотив учитељице да Вас лажно терети? То нам објасните, морамо да ценимо исказе.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па то ћу ја њу да питам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Зашто је то рекла.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је постојао још неки «Жути» Вукшић и да је имао завијену руку у то време, да постоји могућност да су људи помешали Вас са неким другим?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, ја сам једини био тај «Жути» како кажете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Једини сте Ви били, значи не постоји могућност неке замене идентитета?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не верујем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И само кратко, после овог догађаја кад сте Ви схватили да је четири човека убијено, ког тренутка Ви схватате то и сигурни сте у ту чињеницу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Па имо сам претпоставку да су четири лица овде на том салашу убијена, а ко су сазнао сам тек кад смо дошли код Мађарца, кад је Слободан Стригић се жалио и куко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И шта причате Ви после са Стригићем?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Није било приче, само је реко да је то за његовог покојног Илију Ђурковића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Као нека освета, шта?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У наредном периоду је ли причате о томе нешто?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, после колико се ја сећам нисмо се ни виђали ни дружили, можда у пролазу, али се више нисмо дружили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ме занима сад сте изјавили каже, кад смо дошли у кућу онда је Стригић, каже, почео да кука, да се жали и да кука, шта сматрате то кука?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не кука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу, знате разлика је да се хвали, а разлика је да кука, зашто он то кука?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, него каже «шта сам то као направио, као», у том смислу као што је и изјавио, тројице није жао, једино му мало жао овога што је наводно с њим ишао у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анте?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, како се звао не знам, а овако није било не знам шта, једино као то му је било оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је чудно ако је он кренуо са намером да их побије зашто би их сада жалио када је дошао у ту кућу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам, то разлог не видим. Можда, не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање још једно, нисам Вас то питао, сад сам се сетио, да ли сте Ви, да ли је неко од вас вршио претрес тих лица пре него што су она ушла у то возило?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су се појавили, јесу ли се појавили неки новац, новчаници у стану док сте били, кад сте дошли после овог догађаја?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле личне карте, ко их вади?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вади личне карте и даје?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тога се не могу сетити ко је. Сад да кажем из предмета који сам читао да знам да лажем, не могу се сетити да је неко вадио новчанике, личне карте, паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се делио неки новац?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да се делио то не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На питање браниоца Вашег објашњавали сте како нисте били способни да обављате након тог рањавања кад сте дошли поново у Бели Манастир из болнице први пут, да нисте били способни да се обучете, да не знам ово, јесте ли могли десном руком да држите револвер или да пуцате?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А левом руком?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Мого сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако питања више нема, као што смо и предложили извршимо суочење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење између окривљеног Зорана Вукшића и окривљеног Стригић Слободана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите један преко пута другог, сад ће бити теже, зато морати стати код микрофона пошто се овде. И сад изјавите то њему то што сте хтели да. Тамо можете, видите се, нисте далеко. То што сте хтели да му кажете.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Кажи ти мени Зоране зашто ти трпиш овде свих 15 месеци када си ти невин човек, по твојој причи да сам ја убио све, а ти ниси убио никога, зашто то ниси одмах рекао први дан па да мене оставе у затвору, а тебе пусте на слободу?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Е овако, сад ћу ти објаснити, зато што нисам ни знао због чега сам овде приведен и који је разлог и зашто, због тог сам. Нисам знао ко ме, зашто и због чега терети.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Кажи ти мени, је ли ти познато ово, ово ти је познато, породице Чичак из Каранца убио си четири члана породице Чичак, оца Винка, Анту, Мату и Иву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте једни друге, само окрените се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви гледате у под, не гледате у очи.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Убио си Вукшићу Барић Адама и исеко си његову жену са ножом која је остала жива, ја сам био у судници кад је овде причала да си то ти урадио. Паво Шарац убио си њега и још двојицу са њим и запалио поред цесте, родитеље од Бандов Млађе, Луку и његову жену одвео си на њиву, молили су те да их не убијеш и убио си оба двоје, а убио си их зато што је Лука био човек поштен, тракториста, који је орао земљу, па је својим аутом ударио код Браце Јована званог Кике, код бензинске пумпе, онда сте му рекли да ћете му јебат матер и на основу тога си га одвео и убио. Причао си пијан у Мачу да су те молили да их не убијеш и плакао си што си их убио. У Дубошевици си убио човека, власника стада оваца, па си те овце делио по Барањи. У Брањин врху си убио неку стару баку и козу, па су се сви исмејавали с тобом и питали зашто си убио козу, а ти си реко усташка коза. Дошо си у Кнежев виноград, претуко си Тот Јанику, као Мађара да га истераш из села а има жену српкињу Радмилу која је држала мало дете, извуко си је из самопослуге па си их убио на улици од батина, па су те Срби хтели убит, па си побего отале. На свог кума пошто си Србин задржао си сте српске обичаје па си на свог кума Анту Бандова ти пуцао и Дамир Матаушик звани Хипик, ранили сте га у аутобусу и једним метком промашили и убили једну жену у аутобусу, то су све твоје приче. Даље у Козарцу си, после акције Козарац, после сат, два времена је до нас дошла информација, пуцао си човеку кроз оба две ноге и једног си убио, то си све ти урадио. Убио си и моју породицу из Каранца, Чичкове, јел теби познато да је та породица Чичак била мобилисана са Српским јединицама и држала положај у Биљи. Зашто би ја њих убио, а знаш како их нисте одвели прво јутро када сте дошли по њих, зашто их нисте одвели јер нисте нашли четвртог сина Анту за којег кажеш да ја жалим, жалим ја њих сву четворицу Вукшићу, јер ти си их све убио, ти и Зоран Маџарац, а у кући Бошка Ђурковића када сте отишли по породицу Чичак и нисте нашли све чланове, вратили сте се у ту кућу и онда сте расправљали, а да сте добили информацију да Анте Чичак је добар и оженио Аниту српкињу, има с њом ћерку Ксенију, хвала богу дете велико одрасло, живи у Лондону, онда сте расправљали да одведете ову тројицу одмах да убијете или да чекате четвртога. А ти си рекао или иду сви у пакету побићете их све јер не можете оставити овог да вам се свети. То су твоје речи и Зорана Маџарца код Бошка Ђурковића у кући пред снајом Љиљом и ја молим суд да породицу Ђурковиће позове и саслуша.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Није проблем.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: И знаш како се каже Вукшићу, човек је биће коме се и Бог може дивити али од кога се може и ђаво постидети, од тебе се ђаво постидео, јер направио си зла српском народу који је остао да се пати, ја не ценим ту Усташку, Хрватску тамо, јер наше народе прекрштава и протерује и дан данас оданде, али ја нисам био особа која је убијала њих зато што припадају другој вери или нацији, ето то ћу доказат у поступку, ако нисам убио припаднике, наоружане зенгисте које сам одвезо у СУП Сомбор, предао, ако сам Ковачевић Ивицу зенгисту кога су Срби хтели убити у кукурузе спасио, људи су живи, ја не могу до њих да дођем, али ако је у интересу суда, истине, нека пронађе те људе, па нека се информише, ако нисам те наоружане зенгисте у то време да будемо прецизни Усташе и тешке екстреме с којима смо истина имали велике проблеме, али ти си својим поступцима направио такве проблеме оним људима што су остали у Барањи да живе, јер на све се баца нека љага и нека сумња да је неко некога убио. А по мојима сазнањима и по причању, ја нисам био злочинац да сам ишо за тобом, да сам гледао и бројао твоје злочине, али због твојих злочина направио си проблеме многим људима који су отишли и који су остали. Па не знам како то све објашњаваш толика убиства, како објашњаваш кад људи дођу овде, гледају те у очи па ти кажу у очи да си га убијао и тукао. Како ћеш гледат Ану Барић жену од 80 година коју си ножом избо, зашто ти то све требало. Зашто ти је то све требало? А да сам кукао, у стану нисам кукао, попио сам две ракије, прећутао сам и отишао сам, ви сте остали тамо, паре су остале испред вас на столу, да ли сте узели или нисте ја то нисам видео. Личне карте ми Зоран Маџарац бацио и реко ти ево ти твоји Каранчани за успомену, то сам узео и однео. А имам овде сведоке конкретно којима си ти причао једном приликом у градској кафани, ја ћу те потсетити, ти и Зоран Маџарац сте седели, ушао је мој брат Мирко Стригић, ушао је Перо Лукановић, ушао је и Милан Маливук и на питање мога брата како си Зоране, ти кажеш добро, а он каже како рука, а и ти кажеш добро, радила је, а каже он у ком смислу, ти кажеш првог сам оног малу заклао, каже којег, кажеш оног најмлађег. А Зоран Маџарац каже на то ал си га заклао да сам морао на крају ја све дотућ, то ће посведочити Лукановић Перо, Стригић Мирко, Маливук Милан је негде на Зеланду одселио је. Мислим не знам шта ти мени сад да одговориш и овде пред судом, изнео си овде низ лажи и неистина, да сам ја одвео људе и побио, зашто би ја то урадио, ја сам с њима одрастао, ја сам са малим Антом ишо у школу, са Матом сам играо фудбал, оца им слабије познајем и старијег сина Иву, то је била једна поштена и часна породица. А зашто не кажеш овде истину да сте дошли у кућу породице Ђурковић, да је Зоран Маџарац имао с њима неке

сукобе, и ја не знам да ли је тај Бошко Ђурковић отац покојног Илије Ђурковића вас потпирио мало у тај злочин, а све ове злочине што си ти учинио, што сам ја сад набројао, ја ћу ти рећ искрено ниси ти то чинио што си ти учинио због себе, него си био особа кад те неко напика на некога ти одеш да учиниш неком услугу тако што убијеш човека. А видиш сад си погрешио због свега тога, и сад испашташ, испаштам и ја, ја испаштам 20 година овде, а с обзиром да си ти изнео оваку једну темељиту истину о себи, зашто ти ниси пријавио злочин као ја, ја сам га пријавио '92.године у јануару Војсци Југославије, ја сам га пријавио '97., хрватској полицији, зашто ти то ниси пријавио, зашто си ћутао 20 година, ја се патим 20 година с тиме, због тебе, због Бранка Хрњака који не знам зашто је улето у све то, не знам зашто му је то све требало, доћи из Славоније и доћи у моје село које људе не позна, не знам ни зашто је то теби требало, а то ти треба да објасниш овде суду зашто сте ишли по ту породицу, зашто сте их побили, зашто не кажеш да сте били од секретара СУП-а, зашто га штитиш, зашто штитиш Ђурковиће или кога већ, зашто не кажеш истину, јер ово све што си ти реко, то је све контрадикторно самом себи, твојим изјавама, навео сам ти овде, имаш разлике у изјавама, да сам ја ушо у двориште звао те, де си ти ушо, де смо ишли «марицом», износиш лажи и неистине запетљаваш се у свему томе. А види, не знам какве си идеологије био и схватања, сад се не требаш кајат, сад буди поносан па кажи јесам, то сам урадио зато што сам их мрзио, ја их нисам мрзио, ја нисам имао с њима проблема. Бојао сам се исто као и ти, вероватно, али нисам био такав злочинац као ти, и направио си велики проблем свима нама, и мени и оптуженима и људима који су остали тамо и људима који су дошли вамо. Јер на основу тих злочина где је убијено не знам 100 људи, ја не знам, ја нисам био злочинац да дам ишао за тобом да бројим злочине, али по причању и по сазнањима ти си убио 20, 30 људи, и што сад сваљујеш на мене нешто. Износиш овде податке да сам ја био по затворима, ја никада нисам био у затворима, никада Вукшићу, био сам овде када сам давао изјаву и нисам, никад више нисам био у затвору, кривично нисам осуђиван, прекршајно сам можда осуђиван због брзе вожње.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Никад ниси био у затвору?

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не Вукшићу, суд има овде не знам документацију о кажњавању из Хрватске или не знам одакле већ има, имају евиденцију па то можеш да провериш. Шта имаш да кажеш за све ове злочине?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Провериће се да си био у затвору.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па немаш ти шта то проверават, нека суд проверава, шта имаш да кажеш за ове злочине, зашто си убио овог човека Луку Бандова, зашто си га убио?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зато што лажеш, ако није умро.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не лажем ја, само мало, сведок Бумба, како се зове, Душан Урукало, лично је њему испричао, а Душан Урукало испричао мени да их је одвео на њиву и да су га молили да их не убије и убио је и мужа и жену, а само зато што је овај Лука враћајући се човек уморан са њиве где је орао за неког човека. Враћајући се уморан са њиве је окрзио ауто од Јована Браце званог Кика, «форд сијеру» и та «форд сијера» је била у игри кад сте убили ту баку, ту како се зове, Ану Барић кад сте је ножем исекли. И у твом присуству жена кад је овде објаснила, ја сам седио иза ње, споменила је да Бертић Велимир није у томе учествовао. Описала је Зорана Маџарца, мали дебели, и описала је једног буљавих очију, то је био Браца Јован, звани Кика, заједно с вама, јер ви сте после узели тај локал, као што си узео многе друге локале, узео си и ресторан од Каје, а овде си сад изнео низ лажи на мој рачун. А мислим да то не може ти проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, чули сте шта је рекао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ово све што је сад изјавио све лажеш. Прво и прво тај Лука Бандов ако у годинама, пошто је био мало болешљив, можда је и жив, то је рођени отац од Анте Бандова.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ја сам можда погрешно име, ја се извињавам. Али отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас сачекајте само да чујемо шта ће господин Вукшић, изволите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ово све што си овде навео, вероватно да боље знаш то што си починио чим толико знаш онда си то и урадио, јер ја нисам имао разлога, а ти си имао више разлога да тако шта учиниш јел увек си имао, значи од прије рата и за само време рата си правио проблеме, пуцао си испред полиције, ниси гледао, пошто је то српска била у оно време полиција, ниси размишљао да ли ћеш убити Јанка, Марка, Паву, Илију, или било ког другог.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: На кога сам пуцао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сам си реко, јел дао си толико.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Објасни на кога сам пуцао?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Толико си дао изјава да не знаш, пуцао си на Мађарца, на Зорана, не знам кога и лево десно.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Тачно, тачно за Душана Маџарца и Зорана, то сам објаснио да сам имао сукоб с њима.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јел могу да ја причам да ме не прекида, ја нисам.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Не молим те, име и презиме, кажеш пуцао си на тога и тога, име и презиме.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја ти сад и кажем, не могу се сетит, 20 година, ја немам разлога о том да размишљаам јер немам ноћне море као ти то што си починио, јер сакривао си се иза свог брата увијек, што ћемо у току процеса доказати ко си био и шта си био. Да си био кажњаван прије рата, за време рата, да си био привођен, да си био малтретиран, да си био тучен, да си радио за криминалне особе и то ће доћи да посвједоче, значи и из полиције и из Црвених беретки.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Кажи ти мени сада.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Само толико да ти кажем.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Како ови сви сведоци који су овде били Хрвати, гледали су и у мене и у тебе, како од њих нико није мене показао прстом да сам ја та криминална особа која је тукла и убијала и да сам ја тај злочинац, како су сви показали то на тебе. Како то објашњавааш? А ја због тебе овде доживљавам велику срамоту и љагу и није ми пријатно овде седет кад дођу сведоци и гледају у мене па не знам хоће ли неко рећи е тај ми личи на онога или овога, па ме аутоматски стави поново у кош с вама. Како то објашњавааш, како објашњавааш да си после три дана злочина.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја се извињавам, али прекида ме.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Гледај у мене.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Прекида ме па не могу.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Види ја те питам, јел се сећаш кад сте ти и Зоран Маџарац мене зауставили три дана после злочина у станици полиције пред дежураном и кад сте питали мене где да нађете Лозанчић Јоку звани Ћуко да га идете одмах убит у Каранац, јел је он полубрат од Чичкових, да га треба убити, да се пуно распитује, а када сам ја реко да си ме довољно у говна увалио у овај злочин, зашто си ме увалио, а ти кажеш мени па јеби га брате, требала нам «марица», да их је било мање ја и Зоран Маџарац би их «нивом» одвели и убили. Јел се сећаш тога? Не сећаш се јел да. И тај момак захваљујући мени је спасен јер сам послао Саву Јоковића да га обавестим и на дан сахране породице Чичак је побегао, где сам се ја у Мађарској с њим срео, где имам сведоке. На жалост тај дечко је умро после, имам два сведока, Мићу Видаковића и Милоша Бабића који су у мом присуству и његовом кад смо се поздравили где је он мени се захвалио што је остао жив, због тебе иначе би ви и њега убили. Као што си ишо тражити у болницу стару ову баку Ану Барић да је убијете у болници. Шта имаш да кажеш на све то?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Рећи ћу кад завршиш.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Ево сад ти мени објасни какав је разлог био да ја убијем породицу Чичак? Објасни ми сад.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То би најбоље требао ти да знаш, јел колико ја знам, а ти мало боље знаш да твој брат Мирко и покојни Илија су били као два рођена брата, то ти добро знаш и то ће сви да потврде, сви ће да потврде. Ја мало сам био у контакту са твојим буразером, а најмање са Илијом.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Чекај онда је мој брат требао ић да убије Чичкове, не ја.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Зато што си ти увек био тај који си извршавао и он те увек штитио.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јел ти знаш да је мој брат старији од мене 10 година и да је школован полицајац, и када сам као дјете некад нешто слагао да сам добио батине од њега.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Немој се извлачит на брата.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па мислим спомињеш ми брата, а сад да ја теби нешто спомињем. Јел познаш Владу керамичара звани Носоња?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, из виђења га знам.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јел знаш да си ушао у кућу, како се зове онај брадоња горе у бећком насељу, како се зове онај брадоња где си му дошо у кућу па си хтео Владу керамичара заклат, па је мој брат Мирко ушао унутра па те ударио ногом, отео ти пиштољ и отео ти нож, ишамарао те, истерао те вани из подрума, и тај Владо керамичар је остао жив и дан данас, и кад је брат мој отишао, поново си хтео ућ унутра, ти и тај. Како се зове тај брадоња?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не могу се сад сетити.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Душко, је ли. Не могу се сетит како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: И поново сте хтели ућ унутра да га закољете, па сам те ја спречио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Стригићу, хоћемо ли се вратити на ово што је овде предмет оптужбе, јер ми смо сад отишли далеко. Ако имате нека сазнања, постоји тужилаштво коме можете та сазнања да пренесете, па на њима је да покрену поступак ако нешто постоји и доказ.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па сазнања да се саслуша породица Ђурковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то су предлози, то ћемо отом потом, али самог ових догађај има ли још нешто да се каже, ако нема.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па ја се извињавам господине председниче. Ја никад се нисам бавио злочинима, нит сам ишао са њиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли смо суочење на околности самог злочина, убиства породице Чичак, ових догађаја где се помињете.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Када сам пришао с намером да вас убијем, када сте одвели задњега Анту и када сте га убили, ти си мени пришао тада и твојом том укоченом десном руком си ме загрлио и пољубио си ти мене у леви образ и рекао мени, то је њима за нашег брата Илију. То си ти рекао мени.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чиста лаж.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: А ја са Илијом Ђурковићем нисам био у неким добрим односима, јер он је као што си ти описао у почетку био мало, како да кажем бахат човек, који је био инспектор полиције, старији од мене 10 година, ја сам био за њега дијете, нико и ништа, некад ме поздрави, некада није. И нисам имао разлога да се светим на један такав начин да убијем једну поштену Хрватску породицу, која је била на положајима са Србима.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То сад кажеш, ал прије ниси.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Па објасни ти сад суду овде како си поубијао породицу, јер ја сам видео убиство оца, оца Винка кад си терао, испред мене си га терао пет метара и пуцао си у човека с левом руком.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја нисам пуцао него си ти пуцао.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Како ти знаш да сам ја пуцао кад си ти остао 20 метра даље од возила?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Једино си ти имао аутоматску пушку који је могло да пуца.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Да, ти си то видео јел?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И видео.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Мало пре си изнео да си ти побего 15 метара од возила. Овде си седио годину дана и слушао шта ја причам и онда си искомбиновао причу која теби одговара. Је ли Вукшићу ти и Зоран Маџарац сте одвели сву четворицу и убили, а кад сте четвртог одвели за вама је отишо и Бранко, ал ко је убио, ја не знам, ја сам видео једно убиство, убиство оца, оца Винка у кога си ти пуцао. А ко је ову тројицу убио? Ја то нисам видео. А ти и Маџарац сте имали разлога, јер ви сте били ти, ви сте били ти који сте то почели договарати и долазит код Ђурковића, ја не знам зашто и овај несретник улете у то и не интересује ме уопште, али ти и Зоран Маџарац сте убили целу породицу. Шта ћутиш?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не ћутим, нег чекам да завршиш, да могу да ти одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево завршио је, само кажите ви. Изволите Вукшићу, кажите, чули сте шта је рекао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не, хоћу на свако питање да му одговорим, али не стигнем, пошто ме прекида. А ја сам тако да волим да саслушам па да кажем. Тог Лозанчића што спомињеш нити знам човека ни ко је ни шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратимо се на овај догађај.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ако си човек реци да ли сам икад ја долазио, гледај ме у очи, немој да лажеш, да ли сам долазио у Каранац, има један Мађар то се сећам, можда једном сам код њега, Селеш или некако, у «Прогресу» или «Неимару» у урбанизму, низак, плав.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Види Вукшићу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: И немој да лажеш, све што ти говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само, сачекајмо само мало, пустите да он заврши а ви се држите овога, причамо о нечему ван догађаја.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте шта.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ово што наводиш и ово што си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, вратимо се на породицу Чичак, чули сте да је рекао да сте убили оца.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Све што си изнео то је лаж, сам си то направио а имао си разлога, знаш који је био разлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, понављамо сада исто то. Хвала вам. Не треба више, завршили смо суочење. Изволите седите.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Хтео сам само да додам 17.10., у јутарњим сатима када си ишао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Све си то направио у освету покојног Илије Ђурковића.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: У станицу полиције Бели Манастир, лично сам тебе и Зорана Маџарца видео у кући породице Чичак.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Лажеш све што говориш, преокрећеш, дао си 20 изјава.

Опт.СЛОБОДАН СТРИГИЋ: Јеси ли ти седео на ушима кад је. Јадранка Чичак овде причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, молим вас ајде станите. Седите Стригићу. Изволите Хрњак, хоћете ви суочење. Изволите.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење Хрњак Бранка и Вукшић Зорана на околности догађаја убиства породице Чичак.

Значи држите се тих околности. Изволите, сад је испред вас реците то што сте хтели.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Господине Вукшићу, кажите ми зашто сте ви и Зоран Мађарац дошли по мене у дежурану станице Бели Манастир и зашто сте ми рекли да четири хрватска шпијуна треба да се воде у Јагодњак у команду. Због чега мене, ја сам био са Ђуром Опачићем у дежурани.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Све што говориш то лажеш, ја и Зоран Мађарац уопште нисмо били, ја нисам био, можда је долазио до вас Зоран Мађарац, а на који начин и како ја не знам.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ви господине Вукшићу и Зоран Мађарац сте отворили врата на дежурани, то може да посведочи Ђуро Опачић ако је жив, иза тога сте људе одвезли у «марицу» која је била паркирана на споредном улазу поред станице, ви сте већ, Стригића нисам видео, он је био у комбију, ви сте већ улазили у комби, ја сам изашо задњи и видео сам људе ће седе у ауто у задњој страни, значи Зоран Мађарац је затварао «марицу», ви сте мени рекли шта се вучеш, идеш ко пребијен. Ја сам онда ушао, у «марици» је сједио за воланом Слободан Стригић, иза њега сам ја сједио Бранко Хрњак, до Стригића сте сједели ви Зоран Вукшић и поред мене је сједио Зоран Мађарац. Кренули смо према Јагодњаку, према команди војске, након неколико километара возећи се пошто ја нисам познавао тај терен, ја нисам одатле, ви сте рекли Стригићу ту скрећи лево.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, отприлике 100 километара, сећам се.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Не знам колико километара, ви сте рекли Стригићу скрећи лијево.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да, ишо је преко 100 километара и нагло скренуо.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја не знам колико је ишо, ја не знам колико је возио, али сте рекли да скрене лијево, нашта је Стригић и учинио. Јел тачно или није?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Све лаж што причаш.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Лаж, одлично. Хоћеш да се оградиш да ниси то починио.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: По тим путем смо се возили.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хтео си да се докажеш.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Километар ипо господине Вукшићу до два максимално.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да?

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ви сте рекли Стригићу заустави возило, што је Стригић и учинио наравно и рекли сте му појачај музику и изађите све напоље, наравно што смо и учинили. Иза тога кад смо изашли напоље ја сам питао Мађарца како тихо, јел то команда војске у Јагодњак нашта сте се ви обратили мени, ти немој да једеш говна, тебе нико ништа није питао, ради оно што ти се каже. Јел тако било? Ја сам иза тога рекао ово неће бити добро јер сам мислио да ћу ја бити ликвидиран у том моменту, ви сте рекли мени, ти још једну проговори просућу ти мозак. Затим сте климнули главом, Зорану Мађарцу сте рекли дај једног, нашта је Зоран отишо и из комбија извуко једног човека, ја људе не знам, Зоран Мађарац је држао човека за десну руку, за подлактицу, водио га је напред једно 30 до 40 метара, значи у правцу зграде неког напуштеног Салаша, ви сте ишли иза њега два метра, ја сам ишо иза вас, а Слободан Стригић је ишао до мене једно отприлике три метра, и кад сте дошли тамо Зоран Мађарац је држао за главу, ви сте га заклали ножем, ми смо трчали напољу до «марице» и ја и Стригић, ја вјерујем да је он то видио само неће да каже, затим сте рекли Мађарцу дај другог. Мађарац је извадио другог, ви сте другог одвели отприлике на истом мјесту где је био и први, ту отприлике, и пуцали сте му «магнумом» у главу, пиштољем оним сјајним. Затим смо се поново вратили ја и Стригић код «марице», ви и Мађарац сте ишли иза, и кад сте дошли поново, рекли сте Мађарцу дај трећег. Мађарац је исто то учинио, ухватио човека, извуко га из «марице», ухватио га за десну руку, водио га отприлике ту где су и ова двојица ликвидирана, ви сте узели пиштољ и пуцали сте трећем у потиљак. Кад смо се вратили ви сте рекли дај четвртога, шта се бојите Усташа, пичка вам материна, шта се бојите, тако сте рекли. Мађарац је довео четворога, ви сте га гурнули пиштољом напред једно пет, шест корака и пуцали сте преко десне руке која вам је била оштећена, пуцали сте у њега у леђа. Кад је овај пао, Стригић је скочио неколико метара, кад је пуцао из аутоматске пушке и ви сте скочили и рекли сте Стригићу то брате, то је за нашег брата Илију Ђурковића. Кад се то завршило рекли сте сједајте поново у «марицу» идемо за Бели Манастир, Зоран Мађарац је рекао идемо код мене у стан на вечеру. Исто смо седели по истом распореду, ја сам сједио, Слободан је возио, ти си сједио до њега, ја сам сједио иза Слободана, и Мађарац је сједио исто, и Мађарац је онда мени рекао, тихо ми је шапнуо на уво, каже јебе се мени, ја нисам ни у кога испалио метка. Нисам никога убио.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Хоћеш ли ми показати како сам пуцао преко руке?

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Овако си пуцао са «магнумом» преко, преко десне руке, овако си пуцао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Само сам то чекао да кажеш, вештачењем ћемо доказати све.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Тако си, тако си пуцао. Кад смо дошли у стан Стригић је, у ствари дошли смо до станице, до станице СУП-а Бели Манастир, Стригић је возио «марицу», утерао је «марицу» унутра, Мађарац је рекао сачекај на овом главном улазу, он треба неки ауто «стојадина» неког да одвезе кући, а ви сте рекли мени, дођи ти са мном сједи у ову зелену «ладу». Кад сам ја сјео с вама у «ладу» ви сте рекли мени о овом случају ако будеш икад иком проговорио нестаће и тебе и твоје фамилије и онда смо се упутили код Мађарца у стан. Стригић је био паркиран тамо са аутом, нас двојица смо дошли, касније иза тога је дошао и Мађарац. Да ли је Мађарац становао на првом, другом, не знам на коме је спрату становао, ту су били, биле су две женске унутра и нас четворица. Затим је Стригић, Мађарац је вадио неке новчанике, да ли два или три команда, неке личне карте, паре неке дјелио, ја ништа од тога нисам узео, нисам видео да је Стригић узео и ништа од тога не знам шта се уопште дешавало. Затим је Стригић рекао за ту вечеру што сте рекли, ништа ми није ове тројице, само ми је жао овог четвртог Анте, њега је споменуо што је као у њега пуцао. То је била чиста истина. И онда се Стригић први дигао и изашао, ја сам стигао одмах иза њега и напустио сам станицу. То сам, тај случај сам други или трећи дан пријавио покојном Душану Марчети који је мене довео у Барању који ме запослио. Јер сам код њега најприје и радио па сам после прешо у саобраћајну јединицу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јеси ли завршио?

Опт.БРАНКО ХРЊАК: То сам завршио све.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јел могу само, споменули сте да сам вам претио вашој породици и фамилији, у то време само и мени и суду да објасните, где вам је била у то време породица.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Небитно је гдје је породица била, ја сам реко што сте ви мени рекли кад смо сјели нас двојица у ауто.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То ме интересује, да одговори на питање.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Моја је жена и дјете била у то време у Сомбору ја кад сам дошао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пре свега лажеш да ти била у Сомбору, у Хрватској и где ти је сад, и дан данас живе у Хрватској.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Не, мени је жена на жалост умрла Зоране.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Е не знам онда, али умрла је у Хрватској, сигурно није у Србији.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Умрла је у Хрватској, после се вратила у Хрватској, да, то је тачно, то је тачно.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Тако да нисам могао да претим твојој породици јер нисам.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ово што си рекао мени то сигурно стоји.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Нисам ни знао за твоју породицу.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: То је жива истина. Ја немам никаки разлог, ја нисам оданде.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја не знам зашто лажеш.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја нисам људе ни знао ни познавао, што сте мене ви уваљивали у то све.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам зашто.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја уопште не знам, ја сам дошао да преживим, значи човек ме запослио који ме нашо, довео у милицију да радим, шта ја имам с тим људима, шта сам ја с тим имао, од тога сведока мене нико није спомињао, што би ја имао неког малтретират, па ја нисам одатле.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Што сте мене звали, што сте звали мене ти и Мађарац, због чега сте ме звали да идем са вама, због чега?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Ја те нисам звао. Ако те је звао, онда те можда, можда Мађарац.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Немојте молим Вас, немојте молим Вас такве неистине причати, мислим то је страшно, ја немам никаквог интереса, ама никаквог.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Можда Мађарац, али ја то нисам видео.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја нисам ненормалан човек, ја сам и прије рата радио одговорне послове, радио сам га геолог у «ИНИ», значи радио сам послове одговорне, никад ми није пало, немам никад ни кривичне ни прекршајне пријаве, прије рата никад нисам био ни испитиван ни у каквом поступку, ја сам дошао да преживим, да се прехраним, да радим, да уредно живим. Што сте ви мене уопште уваљивали у то, што сте ви мене уопште звали да идем с вама, за чега, који је мотив ваш био.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Не знам који је био твој мотив, али је твоја била жеља доказивања.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја немам никаквог мотива, ја сам дошао, дошао сам да радим, што сте ви мене уопште звали с вама, за чега.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Сад ме можеш питати зашто си ишао да то урадиш.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ма које да урадим.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Пре свега ја тебе нисам ни знао.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Па никад, ми нисмо никад попили пиће, али ти си био, ти си био, тебе је пратила репутација најопаснијег човека у Барањи, најопаснијег човека у Барањи те пратила репутација, тебе. Али ја нећу због таквих и осталих да моја породица носи хипотеку ратног злочинца, јер ја то нисам, ја ништа нисам урадио по том питању.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Крив јеси и немој се покривати.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ни по ком питању, ни по ком питању.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Друго, ниси имао разлога да ме се бојиш.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Па зашто би ја био крив.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Јер у то време сам био рањен и нисам мого.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Зашто би ја, па због чега ја, шта сам ја, ја сам радио најприје код Марчета на граничном прелазу на Кнежеву, тамо ме запослио човек, то нисам ни реко овом суду иза тога сам био пребачен у саобраћајну јединицу код Воје Бертића.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Немој лагати кад си био у дежурани радио, и радио си.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Па био сам понекад у дежурани сам се нашао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: А касније си обезбеђивао Зиларевића и био његов шофер.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Шофер његов нисам био никада, али да смо стајали Душан Вукшић, Маливук и ја у канцеларији испред Зиларевића да не би могли појединци да улазе да га ремете то стоји, и да сам пребачен, то ми је наредио Бертић командир. Што ви мене трпате у то све, шта ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукшићу. Само тренутак. Чули сте шта је рекао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ништа рекли у вези тога што је он навео на оно како је.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја немам никакве везе с тим господине судија шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако, само сачекајте полако.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја сам добио шећер ту неизлечиву болест због свих стресова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ће вам скочити још више ако се будете нервирали. Сачекајте да чујемо одговор, нисмо чули шта је на то ваше. Што је сад испричао чули сте све што је рекао.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Чуо сам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули се цео догађај?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Све, ја не знам који је разлог твој да лажеш и да њега штитиш то што сте учинили, са тим ћеш само и себи а мени већ је овога и превише.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ко је шта учинио?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: То убиство што си починио.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ја?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Заједно с њим.

Опт.БРАНКО ХРЊАК: Ха, ха, ха, то је стварно за, ово је стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је завршено суочење.

Седите, седите не можете више питања, завршили смо суочење, питања, ако буде предлога. Седите, нема више питања.

То је све што имам да изјавим више питања нема.

Овако, имамо заказане претресе. Изволите.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Заборавио сам да питам, кад си добио шећерну болест?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пустимо то. Добро, само овако. 28. 29. 30. 31.03.2011.године заказан је у 09.30 видео конференција са Жупанијским судом у Осијеку, већ сте добили сведоке који ће бити саслушавани, испитивани, стално се враћам на саслушавано. Испитивани.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

**Да се данашњи главни претрес одложи а наставак се заказује за:
28. 29. 30. и 31.03.2011. у 09.30 у судници 4.**

Завршено у 13.44 часова

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

